VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 24. novembrī*

ELVGF — Garantiju nodaļa — ELGF un ELFLA — Finanšu korekcija, kas tiek piemērota par procentu nenorādīšanu — Pienākums norādīt pamatojumu — Pienākums procentus ietvert grāmatvedības uzskaitē — Regulas (EK) Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkts — Līdzvērtības princips — Pienākums ievērot pienācīgu rūpību

Lieta T-126/14

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv *M. K. Bulterman*, *J. Langer* un *M. Noort*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *H. Kranenborg* un *P. Rossi*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2013. gada 12. decembra Īstenošanas lēmumu 2013/763/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 338, 81. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*] (referente), tiesneši S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] un L. Madise [*L. Madise*],

sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un pēc 2015. gada 21. aprīļa tiesas sēdes,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

Pamata tiesiskais regulējums – Regula (EEK) Nr. 729/70, Regula (EK) Nr. 1258/99 un Regula (EK) Nr. 1290/2005

1 Pamata tiesisko regulējumu, kas attiecas uz kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu, saistībā ar dalībvalstu izdevumiem, sākot no 2006. gada 16. oktobra, un saistībā ar Eiropas Kopienu Komisijas izdevumiem, sākot no 2007. gada 1. janvāra, veido Padomes 2005. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 1290/2005 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 209, 1. lpp.). Ar šo regulu tika atcelta Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.), kas saistībā ar izdevumiem, kuri bija radušies pēc 2000. gada 1. janvāra, sekoja Padomes 1970. gada 21. aprīļa Regulai (EEK) Nr. 729/70 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 94, 13. lpp.).

2 Saskaņā ar Regulas Nr. 729/70 un Regulas Nr. 1258/1999 1. panta 1. punktu un 1. panta 2. punkta a) apakšpunktu Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonds (ELVGF) bija daļa no Kopienu budžeta un tā "Garantiju" nodaļa finansēja kompensācijas eksportam uz trešajām valstīm.

3 Regulas Nr. 729/70 un Regulas Nr. 1258/1999 8. panta 1. punktā bija paredzēts, ka dalībvalstis saskaņā ar valsts normatīvo vai administratīvo aktu noteikumiem veic pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai atgūtu summas, kuras ir zaudētas pārkāpumu vai nolaidības dēļ. Saskaņā ar šo pašu regulu 8. panta 2. punkta pirmo daļu, ja zaudētās summas netiek atgūtas pilnā apjomā, pārkāpumu vai nolaidības finansiālās sekas sedz Kopiena, izņemot tādas pārkāpumu vai nolaidības sekas, kas ir saistāmas ar dalībvalstu pārvaldes iestādēm vai citām institūcijām. Visbeidzot, gan no Regulas Nr. 729/70 8. panta 2. punkta otrās daļas, redakcijā, kura izriet no Padomes 1995. gada 22. maija Regulas (EK) Nr. 1287/95, ar ko groza Regulu Nr. 729/70 (OV L 125, 1. lpp.), un kura ir piemērojama, sākot no finanšu gada, kas sākās 1995. gada 16. oktobrī, gan no Regulas Nr. 1258/1999 8. panta 2. punkta otrās daļas izrietēja, ka procentus par piedzītajām vai ar nokavēšanos samaksātajām summām iemaksā ELVGF.

4 Saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 3. panta 1. punkta a) apakšpunktu, dalībvalstīm un Eiropas Savienībai īstenojot dalītu vadību, Eiropas Lauksaimniecības garantiju fonds (ELGF) finansē kompensācijas lauksaimniecības produktu eksportam uz trešajām valstīm.

5 Saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 8. panta 1. punkta c) apakšpunkta iii) daļu par pasākumiem, kuri ir saistīti ar ELGF finansētām darbībām, dalībvalstis nosūta Komisijai akreditēto maksātāju gada pārskatus kopā ar deklarāciju par pārskata ticamību, ko ir parakstījusi persona, kura atbild par akreditēto maksātāju, un kam ir pievienota grāmatojumu noskaidrošanai vajadzīgā informācija, kā arī apstiprināšanas ziņojumu, kuru ir sagatavojusi apstiprināšanas struktūra.

6 Regulas Nr. 1290/2005 31. pantā "Atbilstības pārbaude" ir noteikts:

"1. Ja Komisija konstatē, ka 3. panta 1. punktā un 4. pantā paredzētie izdevumi nav veikti saskaņā ar [Savienības] noteikumiem, tā pieņem lēmumu par to, kādas summas nav jāatmaksā no [Savienības] finansējuma, saskaņā ar 41. panta 3. punktā paredzēto procedūru.

2. Komisija novērtē summas, kas nav jāatmaksā, ņemot vērā, jo īpaši, konstatētās neatbilstības nopietnību. Komisija attiecīgi ņem vērā pārkāpuma būtību un nopietnību, kā arī [Savienībai] nodarīto finansiālo kaitējumu.

3. Pirms pieņem lēmumu atteikt finansējumu, Komisijas pārbaužu rezultātus un attiecīgās dalībvalsts atbildes paziņo rakstiski, un pēc tam abas puses cenšas panākt vienošanos par veicamajiem pasākumiem.

Ja puses nevar vienoties, dalībvalsts var lūgt sākt procedūru, kuras mērķis ir četros mēnešos saskaņot pušu pozīcijas un kuras iznākums tiek atspoguļots ziņojumā, ko nosūta Komisijai un ko Komisija izskata, pirms tā pieņem lēmumu par iespējamu finansējuma atteikumu.

4. Finansējumu nedrīkst atteikt attiecībā uz:

a) šīs regulas 3. panta 1. punktā paredzētajiem izdevumiem, kas ir veikti vairāk nekā divdesmit četrus mēnešus pirms Komisijas rakstiska paziņojuma attiecīgajai dalībvalstij par pārbaužu rezultātiem;

b) izdevumiem, kas attiecas uz daudzgadu pasākumiem, kuri ir 3. panta 1. punktā paredzēto izdevumu daļa vai 4. pantā paredzēto programmu daļa, ja pēdējās obligātās saistības finansējuma saņēmējam uzliktas vairāk par divdesmit četriem mēnešiem pirms Komisijas rakstiska paziņojuma attiecīgajai dalībvalstij par pārbaužu rezultātiem;

c) izdevumiem, kas attiecas uz 4. pantā paredzētajās programmās noteiktajiem pasākumiem, izņemot b) apakšpunktā minētos, un par ko maksātājs maksājumu vai, attiecīgos gadījumos, atlikuma maksājumu ir veicis vairāk nekā divdesmit četrus mēnešus pirms Komisijas rakstiska paziņojuma attiecīgajai dalībvalstij par pārbaužu rezultātiem.

5. Šā panta 4. punkts neattiecas uz finansiālajām sekām:

a) ko izraisa 32. un 33. pantā minētie pārkāpumi;

[..].”

7 Regulas Nr. 1290/2005 32. panta “Noteikumi, kas īpaši attiecas uz ELGF” 1. un 3.–6. punktā ir paredzēts:

“1. Summas, kas atgūtas pēc pārkāpuma vai nolaidības gadījuma, kā arī no tām uzkrātos procentus pārskaita maksātājam, kas tos pieskaita ELGF piešķirtiem ieņēmumiem mēnesī, kad naudu faktiski saņem.

[..]

3. Dalībvalstis, nosūtot gada pārskatus, kā paredzēts 8. panta 1. punkta c) apakšpunkta iii) daļā, vienlaikus iesniedz Komisijai kopsavilkuma ziņojumu par līdzekļu atgūšanas procedūrām, kas uzsāktas pārkāpumu dēļ, šajā ziņojumā uzrādot vēl neatgūtos līdzekļus, tos sadalot pa administratīvām un/vai tiesvedības procedūrām, kā arī pa gadiem, kas atbilst pirmajai administratīvai vai tiesas konstatācijai.

Dalībvalstis dara Komisijai pieejamu sīki izstrādātu pārskatu par atsevišķām līdzekļu atgūšanas procedūrām, kā arī par atsevišķām summām, kas vēl nav atgūtas.

4. Pēc 31. panta 3. punktā paredzētās procedūras veikšanas Komisija var pieņemt lēmumu likt attiecīgai dalībvalstij segt atgūstamās summas:

a) ja vienā gadā pēc pirmās administratīvās vai tiesas konstatācijas dalībvalsts nav sākusi visas līdzekļu atgūšanai piemērotas administratīvās vai tiesas procedūras, ko paredz valsts un Kopienas tiesību akti;

b) ja pirmā administratīvā vai tiesas konstatācija nav veikta vai arī veikta ar novēlošanos, kas var apdraudēt summas atgūšanu, vai arī ja attiecīgais pārkāpums nav iekļauts šā panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētajā kopsavilkuma ziņojumā par gadu, kad ir veikta administratīvā vai tiesas konstatācija.

5. Ja līdzekļus neatgūst četros gados pēc pirmās administratīvās vai tiesas konstatācijas vai – gadījumos, kad atgūšanai veic tiesvedību attiecīgas valsts tiesā, – astoņos gados pēc tās, 50 % no neatgūšanas finansiālajām sekām sedz attiecīgā dalībvalsts un 50 % sedz no [Savienības] budžeta.

Attiecīgā dalībvalsts 3. punkta pirmajā daļā minētajā kopsavilkuma ziņojumā atsevišķi norāda summas, kas nav atgūtas šā punkta pirmajā daļā norādītajā termiņā.

Neatgūšanas radītā finansiālā sloga sadalījums saskaņā ar šā punkta pirmo daļu neskar prasību attiecīgajai dalībvalstij veikt atgūšanas procedūras saskaņā ar šīs regulas 9. panta 1. punktu. 50 % no šādi atgūtām summām pārskaita ELGF pēc šā panta 2. punktā minētā atvilkuma piemērošanas.

Ja, veicot atgūšanas procedūru, pārkāpumu neesamību konstatē ar galīgu administratīvu vai tiesas aktu, tad attiecīgā dalībvalsts finansiālo slogu, ko tā uzņēmusies saskaņā ar pirmo daļu, deklarē kā izdevumu ELGF.

Tomēr, ja ar attiecīgo dalībvalsti nesaistītu iemeslu dēļ atgūšana nevar tikt veikta pirmajā daļā noteiktajos termiņos un ja atgūstamā summa pārsniedz 1 miljonu euro, Komisija pēc dalībvalsts lūguma var pagarināt termiņus par ne vairāk kā 50 % no sākotnējiem termiņiem.

6. Dalībvalsts var pieņemt lēmumu neturpināt atgūšanu, ja šāda rīcība ir atbilstīgi pamatota. Šādu lēmumu var pieņemt vienīgi šādos gadījumos:

a) ja līdzekļu atgūšanas izmaksas, kas jau radušās vai kas varētu rasties, pārsniedz atgūstamo līdzekļu summu;

b) ja atgūšana izrādās neiespējama debitora vai juridiski par pārkāpumu atbildīgās personas maksātnespējas dēļ, kas ir konstatēta un apstiprināta saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.

Šā panta 3. punkta pirmajā daļā minētajā kopsavilkuma ziņojumā dalībvalsts atsevišķi norāda summas, par ko tā ir pieņēmusi lēmumu neveikt atgūšanas procedūru, un minētā lēmuma pamatojumu.”

8 Saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 34. panta “Dalībvalstu piešķirtie ieņēmumi” 1. punkta a) apakšpunktu summas, kas saskaņā ar šīs pašas regulas 31.–33. pantu ir jāpārskaita Savienības budžetā, tostarp uzkrātos procentus, uzskata par piešķirtajiem ieņēmumiem Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 248, 1. lpp.), 18. panta izpratnē.

9 Ievērojot Regulas Nr. 1290/2005 49. panta otro daļu, to piemēro no 2007. gada 1. janvāra. Tomēr no šīs regulas 49. panta trešās daļas otrā ievilkuma izriet, ka minētās regulas 32. pants, sākot no 2006. gada 16. oktobra, ir piemērojams pārkāpumiem, kas ir paziņoti saskaņā ar Padomes 1991. gada 4. marta Regulas (EEK) Nr. 595/91 par pārkāpumiem un par tādu summu atgūšanu, kas nepareizi izmaksātas saistībā ar kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu un informācijas sistēmas organizēšanu šajā jomā, kā arī par Regulas (EEK) Nr. 283/72 atcelšanu (OV L 67, 11. lpp.), 3. pantu un attiecībā uz kuriem pilna apjoma atgūšana nav notikusi līdz 2006. gada 16. oktobrim.

Īstenošanas regulas

Regula Nr. 595/91

10 Regulas Nr. 595/91 3. panta 1. punkta pirmajā daļā bija paredzēts, ka divu mēnešu laikā pēc katra ceturkšņa beigām dalībvalstis paziņo Komisijai to pārkāpumu sarakstu, kas ir pakļauti primārai administratīvai vai tiesas izmeklēšanai.

11 Turklāt Regulas Nr. 595/91 5. panta 2. punktā, kas ar Regulu Nr. 1290/2005 tika atcelts, bija paredzēts īpašs paziņojums, ar kuru dalībvalsts, ja tā uzskata, ka summu nevar pilnībā atgūt vai nevar cerēt, ka to atgūs pilnībā, informē Komisiju par neatgūto summu un norāda tai iemeslus, kādēļ šī summa, pēc tās domām, būtu jāsedz Kopienai vai dalībvalstij.

12 Regula Nr. 595/91 no 2007. gada 1. janvāra tika atcelta ar Komisijas 2006. gada 14. decembra Regulu (EK) Nr. 1848/2006 par pārkāpumiem un par tādu summu atgūšanu, kas nepareizi izmaksātas saistībā ar kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu un informācijas sistēmas organizēšanu šajā jomā (OV L 355, 56. lpp.).

Regula (EK) Nr. 885/2006

13 Saskaņā ar Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regulas (EK) Nr. 885/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu aģentūru un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 171, 90. lpp.), 6. pantu Regulas Nr. 1290/2005 8. panta 1. punkta c) apakšpunkta iii) daļā paredzētie gada pārskati īpaši ietver tabulu ar summām, kas ir jāatgūst līdz finanšu gada beigām, kura ir sagatavota, izmantojot III pielikumā sniegto paraugu (turpmāk tekstā – "Regulas Nr. 885/2006 III pielikumā ietvertā tabula").

14 Vadlīnijas saistībā ar Regulas Nr. 885/2006 III pielikumā ietverto tabulu iesniegšanu attiecībā uz 2006. un 2007. budžeta gadu Komisija ir noteikusi attiecīgi dokumentā ar nosaukumu "Paziņojums Lauksaimniecības fondu komitejai – Vadlīnijas, kas attiecas uz Regulas [Nr. 885/2006] III pielikumā ietvertās 5. tabulas nosūtīšanu Komisijai līdz 2007. gada 10. februārim" (turpmāk tekstā – "2006. gada vadlīnijas") un dokumentā ar nosaukumu "Paziņojums Lauksaimniecības fondu komitejai – Vadlīnijas, kas attiecas uz Regulas [Nr. 885/2006] III pielikumā ietvertās 1.–6. tabulas nosūtīšanu Komisijai līdz 2008. gada 1. februārim" (turpmāk tekstā – "2007. gada vadlīnijas").

15 Regulas Nr. 885/2006 11. pantā ir noteikta kārtība, kādā tiek īstenota atbilstības pārbaudes procedūra, kas ir ieviesta ar Regulas Nr. 1290/2005 31. pantu. Turklāt šīs pašas regulas 16. pantā ir noteikta kārtība, kādā tiek īstenota saskaņošanas procedūra.

Nozaru regulas

Regula (EEK) Nr. 3665/87

16 Komisijas 1987. gada 27. novembra Regulas (EEK) Nr. 3665/87, ar kuru nosaka kopējus sīki izstrādātus noteikumus eksporta kompensāciju sistēmas piemērošanai lauksaimniecības produktiem (OV L 351, 1. lpp.), 11. pantā, redakcijā, kas izriet no Komisijas 1994. gada 2. decembra Regulas (EK) Nr. 2945/94, ar ko groza Regulu Nr. 3665/87 (OV L 310, 57. lpp.), bija paredzēta nepamatoti izmaksāto eksporta kompensāciju atgūšanas kārtība, šajā ziņā piemērojamās sankcijas, kā arī iespēja atteikties no atsevišķām sankcijām nepārvaramas varas gadījumos. Minētā panta 3. punktā īpaši bija noteikts, ka

nepamatotas eksporta kompensācijas izmaksāšanas gadījumā tās saņēmējam ir pienākums atmaksāt nepamatoti saņemtās summas, kam ir pieskaitīti procenti, kuri ir aprēķināti atkarībā no laika, kāds ir pagājis no to saņemšanas līdz to atmaksāšanai.

17 Saskaņā ar Regulas Nr. 2945/94 2. panta otro daļu šī regula bija piemērojama eksportam, attiecībā uz kuru Regulas Nr. 3665/87 3. pantā vai 25. pantā paredzētās formalitātes bija izpildītas, sākot no 1995. gada 1. aprīļa.

18 Regula Nr. 3665/87 tika atcelta un aizstāta ar Komisijas 1999. gada 15. aprīļa Regulu (EK) Nr. 800/1999, ar kuru nosaka kopējus sīki izstrādātus noteikumus eksporta kompensāciju sistēmas piemērošanai lauksaimniecības produktiem (OV L 102, 11. lpp.), kas vēlāk tika atcelta un aizstāta ar Komisijas 2009. gada 7. jūlija Regulu (EK) Nr. 612/2009, ar kuru nosaka kopējus sīki izstrādātus noteikumus eksporta kompensāciju sistēmas piemērošanai lauksaimniecības produktiem (pārstrādāta redakcija) (OV L 186, 1. lpp.).

Regula (EEK) Nr. 536/93

19 Ar Komisijas 1993. gada 9. marta Regulu (EEK) Nr. 536/93, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus papildmaksājuma piemērošanai pienam un piena produktiem (OV L 57, 12. lpp.; turpmāk tekstā kopā ar Regulu Nr. 3665/87 – "nozaru regulas"), tika atcelta un aizstāta Komisijas 1988. gada 3. jūnija Regula (EEK) Nr. 1546/88, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus Regulas (EEK) Nr. 804/68 5.c pantā paredzētā papildmaksājuma piemērošanai (OV L 139, 12. lpp.).

20 Saskaņā ar Regulas Nr. 536/93 3. panta 4. punktu un šīs pašas regulas 4. panta 4. punktu attiecīgi pircējs un ražotājs līdz katra gada 1. septembrim maksā kompetentajai iestādei pienākošos summu saskaņā ar dalībvalsts noteiktiem noteikumiem, un gadījumā, ja nav ievērots maksājumu termiņš, pienākošajām summām tiek piemērota dalībvalsts noteikta gada procentu likme, kas nevar būt mazāka par procentu likmi, kādu dalībvalsts piemēro, atgūstot nepamatotus maksājumus.

21 Saskaņā ar Regulas Nr. 536/93 10. panta otro daļu tā kļuva piemērojama, skaitot no divpadsmit mēnešu laikposma, kas sākās 1993. gada 1. aprīlī.

22 Regula Nr. 536/93 tika atcelta un aizstāta ar Komisijas 2001. gada 9. jūlija Regulu (EK) Nr. 1392/2001, ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 3950/92, ar kuru ievieš papildmaksājumus pienam un piena produktiem (OV L 187, 19. lpp.), kas vēlāk tika atcelta un aizstāta ar Komisijas 2004. gada 30. marta Regulu (EK) Nr. 595/2004, ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērojama Padomes Regula (EK) Nr. 1788/2003, ar ko nosaka maksājumu piena un piena produktu nozarē (OV L 94, 22. lpp.).

Tiesvedības priekšvēsture

23 2003. gada 10. jūlijā Nīderlandes Karaliste nosūtīja Komisijai īpašu paziņojumu Regulas Nr. 595/91 5. panta 2. punkta izpratnē (turpmāk tekstā – "2003. gada 10. jūlija īpašais paziņojums"). Ar šo paziņojumu Nīderlandes iestādes informēja Komisiju, ka attiecīgo debitoru bankrota un maksātnespējas dēļ to summu, kas ir iekasējamas atbilstoši lietai NL/98/039-*Centramelk* (turpmāk tekstā – "lieta *Centramelk*"), atgūšana vairs nevar tikt ne īstenota, ne sagaidīts, ka tā varētu tikt īstenota. Tās šai iestādei lūdza uzdot Eiropas Kopienai segt starpību. Minēto lietu, par ko iepriekš bija paziņots atbilstoši Regulas Nr. 595/91 3. pantam, veido deviņi atsevišķi krāpšanas gadījumi, kas ir saistīti ar to, ka svaigpiena pircēji bija samaksājuši papildmaksājumus piena nozarē, un kas tika atklāti laikā no 1989. līdz 1990. gadam.

24 Ar 2006. gada 21. februāra vēstuli Komisija informēja Nīderlandes iestādes, ka tās lēmums par lietu *Centramelk* ir ticis atlikts, jo, kā uzskatīja tās dienesti, šajā lietā paredzēto parādu atgūšana vēl norisinājās.

25 Ar 2006. gada 4. oktobra vēstuli Nīderlandes iestādes vērsa Komisijas uzmanību uz lietas *Centramelk* izbeigšanu. Šajā ziņā tās arī lūdza Komisiju lēmumu par šo lietu pieņemt līdz 2006. gada 16. oktobrim un izskatīt šo lietu saskaņā ar Regulas Nr. 1258/1999 8. panta 2. punkta, nevis Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta noteikumiem.

26 Ar 2006. gada 23. oktobra vēstuli Komisija informēja Nīderlandes iestādes, ka tā vēl nav pieņēmusi lēmumu attiecībā uz lietu *Centramelk* un ka gadījumiem, kas nav tikuši izskatīti līdz 2006. gada 16. oktobrim, tā piemēros Regulas Nr. 1290/2005 32. pantu.

27 2007. gada 27. aprīlī Komisija pieņēma Lēmumu 2007/327/EK par dalībvalstu maksājumu aģentūru grāmatojumu noskaidrošanu attiecībā uz izdevumiem, ko finansējusi ELVGF Garantiju nodaļa 2006. finanšu gadā (OV L 122, 51. lpp.), ar ko tā noteica, ka uz lietā *Centramelk* paredzētajiem parādiem attiecas noteikums, kurš izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta. Nīderlandes Karaliste neiesniedza prasību atcelt Lēmumu 2007/327.

28 Laikā no 2008. gada 15. līdz 17. septembrim Komisijas dienesti veica izmeklēšanu Nīderlandes maksātājā iestādē – *Dienst Regelingen*.

29 Ar 2009. gada 17. jūnija vēstuli (turpmāk tekstā – "pirmais paziņojums"), kas tika nosūtīta atbilstoši Regulas Nr. 885/2006 11. panta 1. punktam, Komisija informēja Nīderlandes iestādes par laikā no 2008. gada 15. līdz 17. septembrim veiktās izmeklēšanas iznākumu. Šai vēstulei bija pievienots pielikums ar nosaukumu "Piezīmes un lūgumi sniegt informāciju", kurā bija ietverti izmeklēšanā izdarītie secinājumi.

30 No pirmā paziņojuma īpaši izriet, ka Komisija uzskatīja, ka Nīderlandes iestādes nav pilnībā ievērojušas Savienības tiesiskā regulējuma prasības un ka ir jāīsteno korektīvi pasākumi, lai nākotnē nodrošinātu atbilstību šīm prasībām. Komisija pieprasīja, lai tā tiktu informēta par jau īstenotajiem un par plānotajiem korektīvajiem pasākumiem, kā arī par to īstenošanai paredzēto grafiku. Turklāt tā norādīja, ka tā no Savienības finansējuma varētu izslēgt visus vai daļu no izdevumiem, ko finansē ELVGF Garantiju nodaļa un ELGF (turpmāk tekstā kopā – "Fondi") saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 31. un 32. pantu. Turklāt tika precizēts, ka konstatētie trūkumi būs pamats finanšu korekcijām saistībā ar izdevumiem līdz atbilstošu korektīvo pasākumu īstenošanai.

31 Pirmā paziņojuma pielikumā pievienotajās piezīmēs un ieteikumos, pirmkārt, Komisija būtībā norādīja, ka parādnieku reģistrā un tādējādi Regulas Nr. 885/2006 III pielikumā ietvertajās tabulās, kas ir sagatavotas attiecībā uz 2006. un 2007. finanšu gadu, nav ietverti procenti, kuri ir jāmaksā par nesamaksātajām summām, ņemot vērā, ka šos procentus *Dienst Regelingen* grāmatvedības uzskaitē iekļāva tikai to saņemšanas brīdī. Tā uzskatīja, ka šiem procentiem ir jābūt ietvertiem minētajās tabulās, jo, ja tie tajās nav norādīti, summas, uz ko attiecas noteikums, kurš izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta, netiek pienācīgi novērtētas. Otrkārt, tā norādīja, ka atzinumu par procentu saņemšanu *Dienst Regelingen* izdeva tikai pēc pamatsummu atgūšanas un tikai saistībā ar summām, kas bija atgūtas, sākot no 2007. gada 16. oktobra. Procentu neiekļaušana grāmatvedības uzskaitē attiecībā uz summām, kas bija atgūtas līdz minētajam datumam, veidoja Fondu zaudējumus. Turklāt Komisija lūdza Nīderlandes iestādes tai sniegt zināmu informāciju.

32 Ar 2009. gada 21. jūlija vēstuli Nīderlandes iestādes atbildēja uz secinājumiem, ko Komisija bija izdarījusi pirmajā paziņojumā.

33 Ar 2010. gada 7. septembra vēstuli Komisija aicināja Nīderlandes iestādes iesniegt savus apsvērumus par strīdīgajiem aspektiem, lai varētu sagatavot divpusēju sanāksmi, kas bija paredzēta 2010. gada 5. oktobrī. Šajā ziņā Komisija lūdza Nīderlandes iestādes aprēķināt procentu kopējo summu attiecībā uz visām 2006.–2009. finanšu gadā atgūtajām summām, kam ir piemērojams noteikums, kurš ir ietverts Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punktā.

34 Komisijas dienestu un Nīderlandes iestāžu divpusējā sanāksme notika Briselē (Beļģija) 2010. gada 5. oktobrī. Šīs sanāksmes protokols minētajām iestādēm tika nosūtīts 2010. gada 14. decembrī.

35 No divpusējās sanāksmes protokola izriet, ka pēc šīs sanāksmes Komisija paturēja spēkā lielāko daļu no saviem secinājumiem, kas bija iekļauti pirmajā paziņojumā, būtībā uzskatot, ka attiecībā uz summām, kuras bija atmaksātas līdz 2007. gada 16. oktobrim, nebija iekasēti nekādi procenti, kas Fondiem radīja finansiālus zaudējumus, un ka Regulas Nr. 885/2006 III pielikuma tabulās ietvertie procenti bija par zemu novērtēti. Tā uzskatīja, ka nebija norādīti nekādi procenti vai bija norādīta nepareiza procentu summa, līdz ar to 2006. un 2007. gadā veiktās grāmatojumu noskaidrošanas laikā parādi, kam ir piemērojams Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkts, neietvēra pareizu procentu summu. Tādējādi tā paziņoja, ka tā piedāvā veikt finanšu korekciju attiecībā, pirmkārt, uz procentiem, kas nav pieprasīti attiecībā uz parādiem, kuri tika atgūti 2006. un 2007. gadā, (turpmāk tekstā – "nepieprasītie procenti"), un, otrkārt, uz procentiem, kas nav norādīti to neatgūto parādu gadījumos, kuriem 2006. un 2007. gadā bija piemērojams noteikums, kas izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta (turpmāk tekstā – "nenorādītie procenti"). Šajos apstākļos tā aicināja Nīderlandes iestādes apstiprināt *Dienst Regelingen* norādīto summu EUR 60 779 apmērā saistībā ar nepieprasītajiem procentiem un sniegt cik vien iespējams precīzu nenorādīto procentu apmēra aprēķinu vai aplēses.

36 Ar 2011. gada 11. februāra vēstuli, pirmkārt, Nīderlandes iestādes apstiprināja summas EUR 60 779 apmērā pareizību saistībā ar nepieprasītajiem procentiem. Otrkārt, tās izklāstīja, kā tās ir aprēķinājušas nenorādīto procentu summu, kas, viņuprāt, atbilst kopējai summai EUR 513 566,65 apmērā attiecībā uz 2006.–2009. gadu. Šajā ziņā tās precizēja, ka šajā aprēķinā netika ņemti vērā ne parādi, kas ir saistīti ar papildmaksājumiem, kuri ir samaksāti novēloti līdz 1993. gada 1. aprīlim (turpmāk tekstā – "agrākie parādi, kas ir saistīti ar papildmaksājumiem"), ne parādi, kas ir saistīti ar nepamatoti izmaksātajām eksporta kompensācijām līdz 1995. gada 1. aprīlim (turpmāk tekstā – "agrākie parādi, kas ir saistīti ar eksporta kompensācijām", bet kopā ar agrākajiem parādiem, kas ir saistīti ar papildmaksājumiem, – "agrākie parādi").

37 Ar 2011. gada 25. novembra vēstuli Komisija nosūtīja Nīderlandes iestādēm formālu paziņojumu saskaņā ar Regulas Nr. 885/2006 11. panta 2. punkta trešo daļu, kurā tā saglabāja savu nostāju attiecībā uz Regulas Nr. 885/2006 III pielikumā paredzētās parādu pārvaldības un pārkāpumu gadījumu paziņošanas sistēmas nesaderību ar Savienības tiesībām attiecībā uz 2006.–2009. finanšu gadu. Konkrēti, pirmkārt, tā šīs vēstules pielikumā norādīja, ka Nīderlandes iestādes nepamatoti grāmatvedības uzskaitē nebija ietvērušas procentus. Šajā ziņā tā precizēja, ka, saskaņā ar 2006. un 2007. gada vadlīnijām un kā Vispārējā tiesa to ir apstiprinājusi 2010. gada 22. aprīļa spriedumā Itālija/Komisija (T-274/08 un T-275/08, Krājums, EU:T:2010:154), procenti, kas attiecas uz summām, kuras vēl ir jāsamaksā, bija jānorāda Regulas Nr. 885/2006 III pielikumā ietvertajā tabulā, ievērojot, ka procentu nenorādīšana esot pretrunā Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. punkta noteikumiem un veidojot zaudējumus Savienības budžetā. Otrkārt, ciktāl Nīderlandes iestādes no sava procentu aprēķina bija izslēgušas agrākos parādus, Komisija norādīja, ka, lai arī nozaru regulās nav noteikts nekāds pienākums pieprasīt procentus, Savienības parādiem nedrīkstētu tikt piemērots nelabvēlīgāks režīms par jebkuram valsts parādam piemēroto. No tā izrietot, ka, ja faktu rašanās brīdī Nīderlandes Karaliste grāmatvedības uzskaitē iekļāva procentus par valsts parādiem, piemēram, nodokļu parādus vai nepamatoti no valsts budžeta izmaksātās subsīdijas, tas pats tai bija jādara attiecībā uz Savienības parādiem. Pamatojoties uz to, Komisija uzskatīja, ka procenti bija jāpievieno visām Regulas Nr. 885/2006 III pielikumā iekļautajā tabulā ietvertajām summām, sākot no 2006. gada, tostarp

attiecībā uz agrākajiem parādiem, kas ir saistīti ar eksporta kompensācijām, un uz agrākajiem parādiem, kas ir saistīti papildmaksājumiem, attiecībā uz kuriem 2006. un 2007. gadā ir tikusi veikta grāmatojumu noskaidrošana.

38 Tādējādi Komisija piedāvāja no Savienības finansējuma izslēgt summu EUR 5 277 577,43 apmērā.

39 Ar 2012. gada 3. janvāra vēstuli Nīderlandes iestādes saskaņā ar Regulas Nr. 885/2006 16. pantu saskaņošanas struktūrai iesniedza lūgumu par saskaņošanu. Komisija, reaģējot uz šo lūgumu, savu nostāju pauda paziņojumā, ko tā nosūtīja saskaņošanas struktūrai.

40 2012. gada 30. aprīlī saskaņošanas struktūra darīja zināmu savu galīgo ziņojumu. Šajā ziņojumā tā secināja, ka tā nevar saskaņot attiecīgos Komisijas un Nīderlandes iestāžu viedokļus. Būtībā tā arī aicināja Komisiju novērtēt, pirmkārt, vai līdzvērtības principa piemērošana ir pamatota ar tādu faktisku pamatu, kas ir pietiekams, lai attaisnotu piedāvāto finanšu korekciju, un, otrkārt, vai ir iespējams procentu aprēķinu saistībā ar lietu *Centramelk* attiecināt tikai uz vienu individuālu krāpšanas gadījumu, kas ir saistīts ar minēto lietu, attiecībā uz kuru faktiski ir tikusi īstenota atgūšanas procedūra 2006. gadā.

41 Ar 2013. gada 2. aprīļa vēstuli Komisija Nīderlandes iestādēm nosūtīja savus galīgos secinājumus (turpmāk tekstā – "galīgā nostāja"). No šīs vēstules izriet, ka Komisija būtībā saglabāja savu nostāju, kas īsumā ir izklāstīta iepriekš 37. un 38. punktā, attiecībā uz atklātajiem pārkāpumiem un paredzētajām finanšu korekcijām. Atbildot uz saskaņošanas struktūras secinājumiem, pirmkārt, Komisija būtībā norādīja, ka saskaņā ar līdzvērtības principu attiecīgo Savienības parādu atgūšana ir jāveic tāpat kā nesamaksāto valsts nodokļu atgūšana. Otrkārt, runājot par lietu *Centramelk*, tā precizēja, ka, ciktāl atsevišķi krāpšanas gadījumi, kas ir saistīti ar šo lietu, ir jāizskata saskaņā ar noteikumu, kurš izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta, un ciktāl procentiem kā galvenā parāda papildinājumam būtu jāpiemēro tāds pats režīms, finanšu korekcija saskaņā ar minēto noteikumu ir jāpiemēro procentiem, attiecībā uz kuriem nav veikta grāmatojumu noskaidrošana 2006. finanšu gadā.

42 Ar 2013. gada 15. aprīļa vēstuli Nīderlandes iestādes iesniedza apsvērumus par galīgo nostāju un pauda savu nostāju, ka nepiekrīt tai.

43 2013. gada 18. novembrī Komisija nosūtīja Nīderlandes Karalistei kopsavilkuma ziņojumu par laikposmā no 2008. gada 15. līdz 17. septembrim veiktās izmeklēšanas rezultātiem.

44 Šajos apstākļos Komisija 2013. gada 12. decembrī pieņēma Īstenošanas lēmumu 2013/763/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz ELVGF Garantiju nodaļu, uz ELGF un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 338, 81. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), ar ko tā piemēroja šajā lietā aplūkoto finanšu korekciju saistībā ar nenorādītajiem procentiem, kas attiecas uz agrākajiem parādiem.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

45 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 21. februārī, Nīderlandes Karaliste cēla šo prasību.

46 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (otrā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

47 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz mutiskajiem jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2015. gada 21. aprīļa tiesas sēdē.

48 Nīderlandes Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— galvenokārt, atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu un ar to saistīto pielikumu, ciktāl šī tiesību norma un šis pielikums attiecas uz procentiem, kurus tā neesot aprēķinājusi attiecībā uz zināmu skaitu parādu, kas ir saistīti ar papildmaksājumiem, kuri tika samaksāti novēloti, un ar nepamatoti izmaksātajām eksporta kompensācijām EUR 4 703 231,78 apmērā;

— pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu un ar to saistīto pielikumu, ciktāl šī tiesību norma un šis pielikums attiecas uz procentiem, kurus tā neesot aprēķinājusi attiecībā uz zināmu skaitu parādu, kas ir saistīti ar papildmaksājumiem, kuri tika samaksāti novēloti, EUR 3 208 935,04 apmērā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

49 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

50 Prasības pamatojumam Nīderlandes Karaliste izvirza trīs pamatus. Pirmais pamats ir par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Otrais pamats, kas ir izvirzīts pakārtoti, attiecas uz LES 13. panta 2. punkta pārkāpumu vai uz nepareizu līdzvērtības principa piemērošanu. Trešais pamats, kas ir izvirzīts pakārtoti otrajam, attiecas uz rūpības principa, kas aplūkots kopā ar Regulas Nr. 729/70 8. panta 2. punktu un ar Regulas Nr. 595/91 5. panta 2. punktu, pārkāpumu.

51 Pirmkārt, ir svarīgi precizēt, kā tas izriet no Nīderlandes Karalistes iesniegtajiem dokumentiem un kā tā to apstiprināja atbildē uz jautājumu, kuru Vispārējā tiesa tai uzdeva tiesas sēdē, kas ir fiksēts tiesas sēdes protokolā, ka pirmais un otrais pamats ir izvirzīti, lai pamatotu prasījumu pirmo daļu, kura ir izvirzīta primāri (skat. iepriekš 48. punktu). Savukārt trešais atcelšanas pamats, kas attiecas tikai uz finanšu korekcijām, kuras ir saistītas ar lietu *Centramelk*, ir izvirzīts, lai pamatotu prasījumu otro daļu, kas ir izvirzīta pakārtoti (skat. iepriekš 48. punktu).

52 Otrkārt, ir svarīgi norādīt, ka, atbildot uz jautājumu, ko Vispārējā tiesa uzdeva tiesas sēdē, Nīderlandes Karaliste norādīja, ka pirmais pamats, kas ir izvirzīts prasības pamatošanai un kas formāli attiecas uz Komisijas pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, patiesībā bija vērsts uz to, lai apstrīdētu apstrīdētā lēmuma pamatojuma pamatotību, nevis formālo pamatojumu. Šis precizējums tika fiksēts tiesas sēdes protokolā.

53 No tā izriet, ka pirmais pamats, ciktāl tā galīgais mērķis ir apstrīdēt apstrīdētā lēmuma pamatotību, būtībā sakrīt ar Nīderlandes Karalistes izvirzīto otro pamatu. Ņemot vērā šos tiesas sēdē saņemtos precizējumus, šajā lietā vairs nav jāizskata pamats, kas attiecas uz LESD 296. pantā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

54 Vispirms ir jāizskata Nīderlandes Karalistes izvirzītais otrais pamats.

Par otro pamatu, kas attiecas uz LES 13. panta 2. punkta pārkāpumu vai kļūdainu līdzvērtības principa piemērošanu

55 Ar otro pamatu Nīderlandes Karaliste pārmet Komisijai, ka tā nav ievērojusi LES 13. panta 2. punktu vai ir kļūdaini piemērojusi līdzvērtības principu. Šis pamats formāli ir sadalīts divās daļās.

56 Ar šī pamata pirmo daļu Nīderlandes Karaliste būtībā apgalvo, ka Komisija, neievērojot LESD 13. panta 2. punktu, ir pārkāpusi savu pilnvaru robežas, ciktāl tā piemēroja finanšu korekciju, ņemot vērā to procentu nepaziņošanu, kas attiecas uz agrākajiem parādiem, nepastāvot nekādai Savienības kompetencei vai pienākumam Savienības tiesībās, atbilstoši kuram procenti būtu jāietver grāmatvedības uzskaitē. Pirmkārt, brīdī, kad radās agrākie parādi, nozaru regulās nesot bijis paredzēts nekāds pienākums procentus ietvert grāmatvedības uzskaitē. Otrkārt, šāds pienākums nevarot izrietēt no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. un 5. punkta, kā tas turklāt izrietot no Tiesas judikatūras. Treškārt, Komisijas norāde, ka esot acīmredzams, ka procenti ir jāpieprasa, atgūstot nepamatoti izmaksātās summas, nevarot būt juridisks pamats. Šādai norādei būtu jābūt skaidrai.

57 Ar šī pamata otro daļu Nīderlandes Karaliste pārmet Komisijai, ka tā nepareizi esot piemērojusi līdzvērtības principu, jo būtībā faktisko apstākļu rašanās brīdī Nīderlandes tiesībās nebija nekāda pienākuma grāmatvedības uzskaitē ietvert procentus, par kuriem pastāvēja tādi paši strīdi valsts līmenī, proti, nepamatoti izmaksāto valsts subsīdiju atgūšanas gadījumā. Šajā ziņā tā uzskata, ka Komisijas nostāja, saskaņā ar kuru agrākie parādi esot līdzīgi nodokļu parādiem, attiecībā uz kuriem Nīderlandes tiesībās ir paredzēts pienākums procentus ietvert grāmatvedības uzskaitē, ir nepareiza. Tā uzskata, pirmkārt, ka agrākie parādi un nodokļu parādi atšķiras gan to rakstura, gan mērķa ziņā. Otrkārt, ciktāl Komisija norāda, ka agrāko parādu atgūšanas mērķis ir identisks ar nodokļu parādu atgūšanas mērķi, tā apgalvo, ka Eiropas mērogā atgūšanas rezultātā iegūto ieņēmumu piešķirumam nav nozīmes, lai piemērotu līdzvērtības principu, kas attiecas uz līdzvērtīgu attieksmi pret līdzīgiem valsts un Eiropas mēroga parādiem valsts līmenī. Šajos apstākļos tā uzskata, ka nav pārkāpusi līdzvērtības principu, agrākos parādus un nodokļu parādus aplūkojot atšķirīgi.

58 Komisija apstrīd Nīderlandes Karalistes argumentu pamatotību.

59 Runājot par šī pamata pirmo daļu, Komisija būtībā norāda, ka pienākums iekasēt procentus izriet, vienlaikus aplūkojot Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. un 5 punktu un līdzvērtības principu. Turklāt esot loģiski un acīmredzami, ka nepamatoti izmaksātas summas atgūšanas gadījumā ir jāatgūst arī procenti, kā tas esot apstiprināts gan judikatūrā, gan Regulas Nr. 729/70 8. panta 2. punkta otrajā daļā, redakcijā, kas izriet no Regulas Nr. 1287/95. Procentu neatgūšana attiecībā uz agrākajiem parādiem esot radījusi kaitējumu Fondiem.

60 Runājot par šī pamata otro daļu, Komisija būtībā apgalvo, ka līdzvērtības princips liek par agrākajiem parādiem aprēķināt procentus, kas ir līdzvērtīgi tiem, kurus Nīderlandes iestādes iekasē, atgūstot nodokļu parādus. Tā uzskata, ka nesamaksāta nodokļa atgūšana ir līdzīga nepamatoti piešķirtas lauksaimniecības subsīdijas atgūšanai. Kaut arī Komisija norāda, ka ir dīvaini, ka faktisko apstākļu rašanās brīdī Nīderlandes tiesībās nebija paredzēts pienākums procentus iekasēt valsts lauksaimniecības subsīdiju atgūšanas laikā, tā piebilst, ka, ņemot vērā kaitējumu, kas Fondiem nodarīts, neiekasējot procentus par agrākajiem parādiem, šādai valsts tiesībās paredzēta pienākuma jēdziena šaurai interpretācijai, kādu ir sniegusi Nīderlandes Karaliste, nevarot piekrist. Turklāt Regulas Nr. 729/70 8. panta 2. punkta otrajā daļā, redakcijā, kas izriet no Regulas Nr. 1287/95, esot precizēts kaut kas acīmredzams, proti, tas, ka procenti ir jāaprēķina, atgūstot nepamatoti izmaksāto summu.

61 No lietas dalībnieku argumentu izklāsta šī sprieduma 55.–60. punktā izriet, ka abas šī pamata daļas ir nesaraujami saistītas. Pirmkārt, Nīderlandes Karaliste ar šīm abām daļām apstrīd piemērotās finanšu korekcijas pamatu saistībā ar to procentu nenorādīšanu, kas attiecas uz agrākajiem parādiem, būtībā tāpēc, ka brīdī, kad šie parādi radās, ne saskaņā ar Savienības tiesību aktu normām (pirmā daļa), ne saskaņā ar līdzvērtības principu (otrā daļa) nepastāvēja nekāds pienākums procentus par minētajiem

parādiem ietvert grāmatvedības uzskaitē. Otrkārt, pretēji nostājai, ko Nīderlandes Karaliste aizstāvēja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, šī pamata pirmajā daļā ietvertais apgalvojums, ka finanšu korekcijai nebija juridiska pamata, jo Savienības tiesībās nebija pienākuma procentus ietvert grāmatvedības uzskaitē, pat ja tas būtu pamatots, apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu var izraisīt tikai tad, ja šī pamata otrās daļas pārbaudes beigās izrādītos, ka Nīderlandes Karalistei nebija pienākuma procentus ietvert grāmatvedības uzskaitē arī atbilstoši līdzvērtības principam.

62 Tādējādi abas šī pamata daļas ir jāizskata kopā, turklāt ņemot vērā, ka, atbildot uz jautājumu, ko Vispārējā tiesa uzdeva tiesas sēdē, Nīderlandes Karaliste neiebilda pret šādu kopīgu pārbaudi.

63 Vispirms ir jānorāda, kā tas izriet no Komisijas dokumentiem un kā tā to precizēja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, ka Nīderlandes Karalistei piemēroto finanšu korekciju saistībā ar nepaziņotajiem procentiem Komisija vienlaikus pamatoja ar Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. un 5. punkta noteikumiem un līdzvērtības principu. No šīm tiesību normām un no šī principa, viņasprāt, izrietot šīs dalībvalsts pienākums grāmatvedības uzskaitē ietvert procentus par agrākajiem parādiem.

64 Konkrētāk, runājot par pienākumu grāmatvedības uzskaitē ietvert procentus, kas ir saistīti ar agrākajiem parādiem, Komisija grāmatojumu noskaidrošanas procedūras laikā būtībā uzskatīja, ka šie procenti esot bijuši jānorāda Regulas Nr. 885/2006 III pielikumā ietvertajā tabulā un ka Nīderlandes Karalistei bija pienākums iekasēt procentus par agrākajiem parādiem saskaņā ar līdzvērtības principu. Precīzāk, no galīgās nostājas izriet, ka Komisija uzskatīja, ka attiecīgo summu atgūšana bija jāveic tāpat kā to nesamaksāto valsts nodokļu atgūšana, attiecībā uz kuriem Nīderlandes tiesībās bija paredzēta procentu ietveršana grāmatvedības uzskaitē. Nīderlandes Karalistes veiktā nošķiršana starp eksporta kompensācijām un papildmaksājumiem, no vienas puses, un valsts nodokļiem, no otras puses, ņemot vērā to atšķirīgos juridiskos režīmus un mērķus, esot pilnībā formāla un tāda, kas var apdraudēt līdzvērtības principa lietderību. Komisija, tieši pretēji, uzskatīja, ka, lai gan eksporta kompensācijas un papildmaksājumi, protams, sākotnēji atšķiras no valsts nodokļiem, tomēr ir jāatzīst, ka, tiklīdz tie ir kvalificēti kā nepamatoti, pirmie minētie maina savu raksturu un kļūst par summām, kas ir jāatgūst un kā ienākumi ir jāieskaita Savienības budžetā, tādējādi minēto budžetu papildinot tāpat kā to darītu valsts tiesībās paredzētie nodokļi. Šajā ziņā tā atsaucās uz Regulas Nr. 1605/2002 18. panta 1. punkta f) apakšpunktu. Attiecībā uz papildmaksājumiem par pienu Komisija piebilda, ka no tiem gūtie ieņēmumi ir Kopienu pašu resursi saskaņā ar 1970. gada 21. aprīļa Lēmuma 70/243/EOTK, EEK, Euratom par dalībvalstu finanšu iemaksu aizstāšanu ar Kopienu pašu resursiem (OV L 94, 19. lpp.) 2. pantu. No tā izrietot, ka no Savienības viedokļa papildmaksājumu un nepamatoti izmaksāto eksporta kompensāciju atgūšanas mērķis ir identisks valsts nodokļu atgūšanas mērķim, un tas izraisot procedūru līdzvērtību.

65 Šajos apstākļos Komisija piemēroja finanšu korekciju saistībā ar nenorādītajiem procentiem attiecībā uz agrākajiem parādiem, ciktāl tāpēc, ka tie nebija ietverti Regulas Nr. 885/2006 III pielikumā iekļautajā tabulā, šie procenti nebija ņemti vērā agrāko parādu pamatsummu noskaidrošanas laikā saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punktu.

66 Ar šo pamatu Nīderlandes Karaliste būtībā apstrīd šīs finanšu korekcijas pamatu, apšaubot, vai pastāv tās pienākums grāmatvedības uzskaitē ietvert procentus par agrākajiem parādiem. Tādējādi tā secina, ka šāda pienākuma neesamības gadījumā Komisija nevarēja tai piemērot finanšu korekciju saistībā ar šādiem nenorādītajiem procentiem.

67 Lai, ņemot vērā šos argumentus, galvenokārt pārbaudītu apstrīdētā lēmuma pamatotību, ir jāpārbauda, vai Nīderlandes Karalistei šajā gadījumā bija pienākums iekasēt procentus par agrākajiem parādiem.

68 Sākumā ir jānorāda, kā lietas dalībnieki tam turklāt piekrīt un kā tie to apstiprināja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, kas ir fiksēts tiesas sēdes protokolā, ka nozaru regulās, to attiecīgajās redakcijās, kas bija piemērojamas laikposmā, kurā radās agrākie parādi, nav paredzēts nekāds pienākums iekasēt procentus par šiem parādiem.

69 Jāatgādina, ka agrākie parādi, kas ir saistīti ar papildmaksājumiem, radās pirms 1993. gada 1. aprīļa. Agrākie parādi, kas ir saistīti ar eksporta kompensācijām, radās pirms 1995. gada 1. aprīļa.

70 Pirmkārt, runājot par papildmaksājumiem piena nozarē, tikai Regulas Nr. 536/93 3. panta 4. punktā un 4. panta 4. punktā ir paredzēts, ka gadījumā, ja nav ievērots minētajās tiesību normās noteiktais maksāšanas termiņš, maksājamajām summām ik gadu ir jāpiemēro procenti pēc likmes, ko ir noteikusi dalībvalsts un kas nevar būt mazāka kā procentu likme, kuru tā piemērojusi nepamatoti izmaksāto summu atgūšanas gadījumā. Šī regula saskaņā ar tās 10. panta otro daļu kļuva piemērojama, skaitot no divpadsmit mēnešu laikposma, kas sākās 1993. gada 1. aprīlī. Savukārt Regulā Nr. 1546/88, kas tika atcelta un aizstāta ar Regulu Nr. 536/93, nebija neviena noteikuma par procentu iekasēšanu novēloti samaksāto papildmaksājumu atgūšanas laikā.

71 Otrkārt, runājot par eksporta kompensācijām, to saņēmēja pienākums nepamatotas izmaksas gadījumā papildus nepamatoti izmaksātajai summai atlīdzināt procentus par šo summu tika ieviests ar Regulas Nr. 3665/87 11. panta 3. punktu, redakcijā, kas izriet no Regulas Nr. 2945/94. Šī pēdējā regula saskaņā ar tās 2. panta otro daļu bija piemērojama eksportam, attiecībā uz kuru, sākot no 1995. gada 1. aprīļa, bija izpildītas Regulas Nr. 3665/87 3. vai 25. pantā paredzētās formalitātes. Savukārt, runājot par nepamatoti izmaksātajām eksporta kompensācijām, attiecībā uz kurām minētās formalitātes bija izpildītas līdz 1995. gada 1. aprīlim, Regulā Nr. 3665/87 nebija paredzēts nekāds saņēmēja pienākums atmaksāt procentus par nepamatoti izmaksātajām summām.

72 Pēc tam, runājot par Regulas Nr. 1290/2005 32. panta noteikumiem, pirmkārt, ir jānorāda, ka minētais pants attiecas uz dalībvalstu pienākumiem saistībā ar summu atgūšanu no saņēmējiem, kas ir izdarījuši pārkāpumus vai pieļāvuši nolaidību (spriedums Itālija/Komisija, minēts 37. punktā, EU:T:2010:154, 35. punkts).

73 Pirmkārt, atbilstoši Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. punktam summas, kas ir atgūtas pēc pārkāpuma vai nolaidības gadījuma, kā arī ar tām saistītie procenti tiek pārskaitīti maksātājam, kurš tos pieskaita ELGF piešķirtiem ieņēmumiem mēnesī, kad nauda faktiski tiek saņemta.

74 Saskaņā ar judikatūru Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. punktā ir paredzēts, ka procenti, kas ir saistīti ar summām, kuras ir atgūtas pēc pārkāpuma vai nolaidības gadījuma, tiek pārskaitīti maksātājiem, kas tos pieskaita ELGF piešķirtajiem ieņēmumiem mēnesī, kad nauda faktiski tiek saņemta. Tomēr ar šo tiesību normu, kas ietver tikai vienkāršu noteikumu par šādu ieņēmumu iekļaušanu budžetā, nav paredzēts dalībvalstu pienākums iekasēt procentus par šādām atgūtajām summām (spriedums, 2012. gada 29. marts, *Pfeifer & Langen*, C-564/10, Krājums, EU:C:2012:190, 44. punkts).

75 Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkts attiecas uz īpašām situācijām, kurās dalībvalsts nav atguvusi summas četru gadu laikā pēc pirmās administratīvās vai tiesas konstatācijas vai astoņos gados pēc valsts tiesā notikušās tiesvedības saistībā ar atgūšanu. Šādos gadījumos 50 % no neatgūšanas finansiālajām sekām saskaņā ar minēto tiesību normu sedz attiecīgā dalībvalsts un 50 % tiek segti no Savienības budžeta (spriedums Itālija/Komisija, minēts 37. punktā, EU:T:2010:154, 36. punkts).

76 Saskaņā ar judikatūru finansiālās atbildības sadalīšana starp attiecīgo dalībvalsti un Savienības budžetu vienādās daļās, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punktā, attiecas uz visu veidu finansiāla rakstura sekām, kuras ir saistītas ar nepamatoti izmaksāto summu neatgūšanu un pie kurām ir pieskaitāmas gan pamatsummas, gan ar tām saistītie procenti, kas bija jāmaksā saskaņā ar šīs pašas regulas 32. panta 1. punktu (šajā ziņā skat. spriedumu Itālija/Komisija, minēts 37. punktā, EU:T:2010:154, 39., 41. un 44. punkts).

77 No tā izriet, ka Komisija principā ir tiesīga summās, kas ir jāmaksā saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punktu, iekļaut procentus, kuri ir saistīti ar parādiem, kas nav tikuši atgūti attiecīgi minētajā tiesību normā noteiktajā četru vai astoņu gadu termiņā (šajā ziņā skat. spriedumu Itālija/Komisija, minēts 37. punktā, EU:T:2010:154, 46. punkts).

78 Tomēr ir jānorāda, ka tas, vai summās, kuras ir jāmaksā saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punktu, ir ietverami procenti, kas ir saistīti ar parādiem, kuru atgūšana nav notikusi attiecīgi minētajā tiesību normā noteiktajā četru vai astoņu gadu termiņā, noteikti ir atkarīgs no tā, vai konkrētajā gadījumā pastāv attiecīgās dalībvalsts pienākums pieprasīt samaksāt procentus par attiecīgajām summām. Ņemot vērā šī sprieduma 76. punktā izklāstīto judikatūru, faktiski tikai tad, ja šāds pienākums pastāv, attiecīgo summu neatgūšanas finansiālās sekas minētās tiesību normas izpratnē papildus šo summu pamatsummai var ietvert procentus.

79 No tā arī izriet, ka finanšu korekcijas piemērošana saistībā ar nenorādītajiem procentiem, kas attiecas uz agrākajiem parādiem, šajā gadījumā ir atkarīga no tā, vai Nīderlandes Karalistei ir šāds pienākums.

80 Otrkārt, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. un 5. punktā nav ietverts nekāds pienākums dalībvalstīm pieprasīt procentus par parādiem, kas ir jāatgūst.

81 Pirmkārt, no vienas puses, tāpat kā, starp citu, Regulas Nr. 729/70 8. panta 2. punkta otrajā daļā, redakcijā, kas izriet no Regulas Nr. 1287/95, uz ko atsaucas Komisija, arī Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. punktā, kā tas jau ir norādīts šī sprieduma 74. punktā, ir ietverts tikai vienkāršs noteikums par summu, kuras ir atgūtas pēc pārkāpuma vai nolaidības gadījuma, iekļaušanu budžetā, neparedzot pienākumu dalībvalstīm pieprasīt procentus par šādām atgūtajām summām.

82 No otras puses, ir jāuzskata, ka arī Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punktā nav ieviests dalībvalstu pienākumu pieprasīt procentus par atgūstamajām summām, jo šī tiesību norma ietver tikai noteikumu par finansiālās atbildības sadalījumu saistībā ar attiecīgo summu neatgūšanas sekām pēc šajā tiesību normā paredzētajiem termiņiem.

83 Šī Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta interpretācija ir jāpieņem vēl jo vairāk tāpēc, ka saskaņā ar judikatūru minētā tiesību norma ir jāinterpretē, ņemot vērā šīs pašas regulas 32. panta 1. punktu, kas ir vispārējs regulējums jautājumā par to summu atmaksāšanu Savienībai, kuras ir jāmaksā pārkāpuma vai nolaidības gadījumā saistībā ar līdzekļu izmantošanu (spriedums Itālija/Komisija, minēts 37. punktā, EU:T:2010:154, 41. punkts). Kā tas izriet no šī sprieduma 74. un 81. punkta, šī pēdējā minētā tiesību norma nevar tikt interpretēta tādējādi, ka tajā dalībvalstīm ir noteikts pienākums pieprasīt procentus par atgūtajām summām.

84 Otrkārt, šo Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. un 5. punkta noteikumu interpretāciju neatspēko apsvērumi, kas ir pausti sprieduma Itālija/Komisija, minēts 37. punktā (EU:T:2010:154), 44. punktā, kuru ir minējusi Komisija.

85 Protams, Vispārējā tiesa sprieduma Itālija/Komisija, minēts 37. punktā (EU:T:2010:154), 44. punktā uzskatīja, ka no Regulas Nr. 1290/2005 preambulas, it īpaši no tās 25. un 26. apsvēruma, izriet, ka ar šīs regulas 32. panta 5. punktu ieviestās finansiālās līdzatbildības sistēmas mērķis ir aizsargāt Savienības budžeta finanšu intereses, nosakot attiecīgajai dalībvalstij pienākumu atmaksāt daļu no summām, kuras ir jāmaksā pārkāpuma rezultātā un kuras nav atgūtas saprātīgā termiņā, un ka pienākums atgūt procentus, kas ir uzkrāti laika posmā no brīža, kurā ir konstatēts pārkāpums, līdz brīdim, kurā attiecīgās summas tiek faktiski atgūtas, ir kompensējoša rakstura, ciktāl procenti attiecas uz Savienības budžetam radušos īslaicīgu zaudējumu tā fakta dēļ, ka tā nav saņēmusi tai aprēķinātos finanšu līdzekļus. Vispārējā tiesa no tā secina, ka procentu izslēgšana no atgūstamās summas un tādējādi summas, kas attiecīgajai dalībvalstij ir jāmaksā no tās budžeta, samazināšana nebūtu saderīga ar Savienības budžeta finanšu interešu aizsardzību, jo šim budžetam būtu jāsedz lielākā daļa no finansiālajām sekām, kuras ir izraisījis fakts, ka summas, kas ir maksājamas pēc pārkāpuma, nav atgūtas saprātīgā termiņā.

86 Tomēr pretēji tam, ko apgalvo Komisija, ir jānorāda, ka no šiem apsvērumiem nevar tikt secināts, ka ir nostiprināts vispārējs princips, saskaņā ar kuru dalībvalstīm ir pienākums pieprasīt procentus, atgūstot summas, kas ir jāmaksā pārkāpumu dēļ, kurš ir jāņem vērā, piemērojot Regulas

Nr. 1290/2005 32. panta 5. punktu. Faktiski no šī paša sprieduma Itālija/Komisija, minēts 37. punktā (EU:T:2010:154), 48. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa šajā spriedumā lēma tikai par to, vai atbilstoši Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punktam procenti ir jāņem vērā, un Vispārējai tiesai tomēr nebija jālemj par pašu pienākuma iekasēt procentus pamatu.

87 Komisija nevar balstīties arī uz sprieduma Itālija/Komisija, minēts 37. punktā (EU:T:2010:154), 45. punktu. Protams, Vispārējā tiesa uzsvēra, "ka princips, saskaņā ar kuru procenti ir pamatsummas papildinājums un tiem tiek piemērota tāda pati grāmatvedības uzskaites sistēma, ir plaši piemērojams tiesiskā regulējuma kontekstā, kas attiecas uz Savienības budžetu, kā to apliecina arī Regulas (EK, Euratom) Nr. 2342/2002 86. panta 1. punkts, kurā ir precizēts, ka, "neskarot īpašos noteikumus, kas jāievēro, piemērojot nozaru noteikumus, par jebkuru [..] parādu, kas nav atmaksāts, jāmaksā procenti". Tomēr, pirmām kārtām, ir jānorāda, ka tas vien, ka procenti ir pamatsummas papildinājums, nevar būt pamats tam, lai Nīderlandes Karalistei šajā gadījumā būtu pienākums procentus ietvert grāmatvedības uzskaitē. Otrām kārtām, katrā ziņā ir jānorāda, ka Komisija atbildē uz repliku tikai atkārtoti pauda apsvērumus, ko Vispārējā tiesa bija norādījusi minētā sprieduma 45. punktā, neizdarot nekādus secinājumus šajā lietā, un ka nevienā brīdī ne administratīvā procesa laikā, ne Vispārējā tiesā tā nepamatojās uz Regulas Nr. 2342/2002 86. panta 1. punktu, ja tiek pieņemts, ka šī tiesību norma ir piemērojama šīs lietas faktiskajiem apstākļiem.

88 Katrā ziņā ir jānorāda, ka pretēja interpretācija, saskaņā ar kuru no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. un 5. punkta izrietot dalībvalstu pienākums pieprasīt procentus, atgūstot summas, kas ir jāmaksā pārkāpumu dēļ, un tādējādi automātiska šo procentu iekļaušana finansiālajās sekās, kas ir paredzētas šīs tiesību normas 5. punktā, būtu pretrunā Tiesas sniegtajai interpretācijai attiecībā uz šīs tiesību normas 1. punktu, par ko ir atgādināts šī sprieduma 74. un 81. punktā un kas, kā tas izriet no šī sprieduma 83. punkta, ir jāņem vērā, interpretējot šīs pašas tiesību normas 5. punktu.

89 Svarīgi ir arī norādīt, ka attiecībā uz principu par Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 1. punktā paredzēto procentu iekasēšanu Tiesa, pamatojoties uz Padomes 1995. gada 18. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2988/95 par [Savienības] finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 1. lpp.) 4. panta 2. punktu, saskaņā ar kuru būtībā nepamatoti iegūtas priekšrocības atsaukšana var tikt papildināta arī ar procentiem, ja tas ir paredzēts, nav nostiprinājusi nevienu vispārēju principu, saskaņā ar kuru nepamatotas priekšrocības atsaukšanu noteikti papildinātu procentu iekasēšana. Tieši pretēji, izslēgusi šāda pienākuma esamību atbilstošajās piemērojamo regulu tiesību normās, Tiesa šo pienākumu centās atrast valsts tiesībās, lai piemērotu līdzvērtības principu (šajā ziņā skat. spriedumu *Pfeifer & Langen*, minēts 74. punktā, EU:C:2012:190, 41.–47. punkts).

90 Turklāt ir jānorāda, ka pati Komisija tiesas sēdē norādīja, ka tikai apvienojumā ar līdzvērtības principu Regulas Nr. 1290/2005 32. pants pamato finanšu korekcijas piemērošanu saistībā ar nenorādītajiem procentiem, kas attiecas uz agrākajiem parādiem, kā tas būtībā izriet no šī sprieduma 63. punkta.

91 Treškārt, tā kā ne nozaru regulās, ne Regulā Nr. 1290/2005 nav ietverts nekāds pienākums pieprasīt procentus par agrākajiem parādiem, ir jānoskaidro, vai šāds pienākums šajā gadījumā varētu pienācīgi tikt pamatots ar līdzvērtības principu.

92 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 325. panta 2. punktu dalībvalstīm, lai apkarotu krāpšanu, kas kaitē Savienības finanšu interesēm, ir jāveic tādi paši pasākumi, kādus tās veic, lai apkarotu krāpšanu, kura kaitē to pašu finanšu interesēm (spriedumi, 2010. gada 28. oktobris, *SGS Belgium* u.c., C-367/09, Krājums, EU:C:2010:648, 40. punkts; *Pfeifer & Langen*, minēts 74. punktā, EU:C:2012:190, 52. punkts, un 2013. gada 26. februāris, *Åkerberg Fransson*, C-617/10, Krājums, EU:C:2013:105, 26. punkts). Saskaņā ar judikatūru no tā izriet, ka, ja nav Savienības tiesiskā regulējuma un ja valsts tiesībās ir paredzēta procentu iekasēšana saistībā ar šādas nelikumīgi no valsts budžeta gūtas priekšrocības atgūšanu, dalībvalstīm analoģiski ir jāiekasē procenti, atgūstot no Savienības budžeta nelikumīgi gūtu priekšrocību (spriedums *Pfeifer & Langen*, minēts 74. punktā, EU:C:2012:190, 52. punkts). Jāuzskata, ka tas pats attiecas uz finansiāliem maksājumiem, kas dalībvalstu

administrācijām ir jāiekasē Savienības vārdā (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu, 1980. gada 27. marts, *Meridionale Industria Salumi* u.c., 66/79, 127/79 un 128/79, Krājums, EU:C:1980:101, 17. punkts).

93 Šajā gadījumā, pirmkārt, kā tas ir norādīts šī sprieduma 63. punktā, ir skaidrs, ka administratīvā procesa laikā Komisija būtībā uzskatīja, ka saskaņā ar līdzvērtības principu attiecīgo parādu atgūšana ir jāīsteno tāpat kā nesamaksāto valsts nodokļu atgūšana. Šī nostāja būtībā ir pamatota ar plašu šāda priekšrocības jēdziena šī sprieduma 92. punktā minētās judikatūras izpratnē interpretāciju, ko Nīderlandes Karaliste apstrīd ar šī pamata otro daļu. Otrkārt, Komisija tiesas sēdē norādīja, ka saskaņā ar informāciju, ko Nīderlandes Karaliste sniedza administratīvā procesa laikā, saskaņā ar Nīderlandes privātajām tiesībām pastāvēja iespēja atgūt procentus par parādiem, kurus veidoja nepamatoti piešķirtās valsts lauksaimniecības subsīdijas, proti, iespēja, uz ko šī iestāde ir atsaukusies pakārtoti.

94 Šajos apstākļos ir jāpārbauda, vai agrāko parādu atgūšana var tikt uzskatīta par salīdzināmu ar nesamaksāto valsts nodokļu atgūšanu, ņemot vērā šī sprieduma 92. punktā atgādināto judikatūru, pirms attiecīgā gadījumā tiek pārbaudīta pakārtotā Komisijas argumentācija, kas īsumā ir izklāstīta šī sprieduma 93. punktā.

95 Pirmkārt, runājot par agrāko parādu salīdzināmību ar valsts nodokļu parādiem, agrākie parādi, kas ir saistīti ar papildmaksājumiem, un agrākie parādi, kas ir saistīti ar eksporta kompensācijām, ņemot vērā to attiecīgās īpašības, ir jāpārbauda atsevišķi.

96 Pirmām kārtām, runājot par agrākajiem parādiem, kas ir saistīti ar papildmaksājumiem, no vienas puses, ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru papildmaksājumu sistēmas mērķis ir atjaunot piedāvājuma un pieprasījuma līdzsvaru piena produktu tirgū, kuru raksturo strukturālais pārpalikums, ierobežojot piena ražošanu. Tādējādi šis pasākums atbilst piena ražošanas racionālas attīstības mērķiem, kā arī, veicinot attiecīgo lauku iedzīvotāju ienākumu stabilizēšanu, atbilst šo iedzīvotāju pietiekami augsta dzīves līmeņa nodrošināšanas mērķim (spriedumi, 1988. gada 17. maijs, *Erpelding*, 84/87, Krājums, EU:C:1988:245, 26. punkts; 2004. gada 25. marts, *Cooperativa Lattepiù* u.c., C-231/00, C-303/00 un C-451/00, Krājums, EU:C:2004:178, 73. punkts, un *Azienda Agricola Ettore Ribaldi* u.c., C-480/00, C-482/00, C-484/00, no C-489/00 līdz C-491/00 un no C-497/00 līdz C-499/00, Krājums, EU:C:2004:179, 57. punkts). Papildmaksājums par pienu ir ierobežojums, kas rodas, realizējot tirgus politiku vai struktūrpolitiku (spriedumi *Cooperativa Lattepiù* u.c., minēts iepriekš, EU:C:2004:178, 74. punkts, un *Azienda Agricola Ettore Ribaldi* u.c., minēts iepriekš, EU:C:2004:179, 58. punkts). Tā ir uzskatāma par intervenci, kas tiek īstenota, lai stabilizētu lauksaimniecības tirgus, un ir izmantojama, lai segtu izdevumus piena nozarē. No tā izriet, ka līdz ar tā acīmredzamo mērķi – nodrošināt, lai piena ražotāji ievērotu tiem paredzētos references daudzumus, – papildmaksājumam ir arī ekonomisks mērķis, ciktāl ir iecerēts, ka tas Kopienai radīs līdzekļus, kas ir vajadzīgi, lai atbrīvotos no piena, kuru ražotāji ir saražojuši, pārsniedzot tiem piešķirtās kvotas (spriedumi *Cooperativa Lattepiù* u.c., minēts iepriekš, EU:C:2004:178, 75. punkts; *Azienda Agricola Ettore Ribaldi* u.c., minēts iepriekš, EU:C:2004:179, 59. punkts, un 2004. gada 15. jūlijs, *Gerekens* un *Procola*, C-459/02, Krājums, EU:C:2004:454, 37. punkts).

97 No tā izriet, ka, lai gan, kā to būtībā apgalvo Komisija, papildmaksājumu mērķis ir Savienības budžetā radīt līdzekļus, tomēr ir jāsecina, kā uz to norāda Nīderlandes Karaliste, ka minētos maksājumus raksturo to funkcija stabilizēt lauksaimniecības tirgus.

98 Savukārt, kā to būtībā apgalvoja Nīderlandes Karaliste, nodokļiem un nodevām, kas ietilpst valsts nodokļu sistēmā un kas tiek iekasēti no visiem iedzīvotājiem, ir raksturīga to galvenā, ja ne ekskluzīvā funkcija – valsts budžetā radīt ieņēmumus. Turklāt šajā gadījumā Komisija nav ne pierādījusi, ne arī apgalvojusi, ka Nīderlandes nodokļiem, kurus tā ir ņēmusi vērā, lai piemērotu līdzvērtības principu, būtu jebkāds mērķis, kas būtu analogs papildmaksājumu mērķim, proti, stabilizēt tirgus.

99 Tādējādi ir redzams, kā to būtībā norāda Nīderlandes Karaliste, ka tirgus stabilizēšanas funkcija, kas piemīt papildmaksājumiem, nepiemīt valsts nodokļiem. Turklāt, kā to norāda Nīderlandes Karaliste, papildmaksājumi tiek iekasēti no vienas stingri noteiktas maksātāju kategorijas, nevis no visiem iedzīvotājiem, un ieņēmumi no papildmaksājumiem tiek izmantoti piena nozares izdevumu finansēšanai, konkrētāk, lai atbrīvotos no piena, ko ražotāji ir saražojuši, pārsniedzot tiem piešķirtās kvotas.

100 Pēc analoģijas ar judikatūru, saskaņā ar kuru, lai piemērotu līdzvērtības principu, ir jāpārbauda, vai prasības, kas ir pamatotas ar Savienības tiesību pārkāpumu, ir līdzīgas prasībām, kuras ir pamatotas ar valsts tiesību neievērošanu, ņemot vērā to priekšmetu, pamatu un būtiskās sastāvdaļas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 19. jūlijs, *Littlewoods Retail* u.c., C-591/10, Krājums, EU:C:2012:478, 31. punkts un tajā minētā judikatūra), šajā gadījumā saistībā ar Savienības parādu un valsts parādu līdzības pārbaudi ir jāuzskata, ka, ņemot vērā papildmaksājumu konkrēto funkciju un izlietojumu, agrākie parādi, kas ir saistīti ar papildmaksājumiem, nevar tikt uzskatīti par parādiem, kuri ir līdzvērtīgi valsts nodokļu parādiem, proti, kuri ir tādi paši kā valsts nodokļu parādi.

101 No otras puses, katrā ziņā, pat ja tiktu pieņemts, ka no judikatūras izriet, ka nevar tikt izslēgts, kā to būtībā norāda Komisija, ka papildmaksājumi kā finansiāli maksājumi, ko dalībvalstu administrācijām ir uzdots iekasēt Savienības vārdā, varētu tikt uzskatīti par salīdzināmiem ar valsts nodokļiem vai nodevām (šajā ziņā skat. spriedumus, 1994. gada 14. jūlijs, *Milchwerke Köln/Wuppertal*, C-352/92, Krājums, EU:C:1994:294, 23. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2004. gada 15. janvāris, *Penycoed*, C-230/01, Krājums, EU:C:2004:20, 36. un 37. punkts un tajos minētā judikatūra), ir jāpiebilst, ka pat šādā gadījumā būtu jāpārbauda, vai minētie valsts nodokļi vai nodevas ir līdzvērtīgi papildmaksājumiem vai arī ir tādi paši kā papildmaksājumi (šajā ziņā skat. spriedumu, 1993. gada 27. maijs, *Peter*, C-290/91, Krājums, EU:C:1993:220, 11. punkts).

102 Šajā gadījumā, kā tas būtībā izriet no šī sprieduma 98. punkta, nekas lietas materiālos neļauj uzskatīt, ka Komisija centās pārbaudīt, vai to nodokļu un nodevu ietvaros, kas bija ieviesti saskaņā ar Nīderlandes tiesībām, pastāvēja tādi paši nodokļi vai nodevas kā papildmaksājumi.

103 Šajos apstākļos ir jāsecina, ka Komisija nepamatoti uzskatīja, ka agrākajiem parādiem, kas ir saistīti ar papildmaksājumiem, bija jāpiemēro tāds pats režīms kā nodokļu parādiem.

104 Otrām kārtām, runājot par agrākajiem parādiem, kas ir saistīti ar eksporta kompensācijām, ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru eksporta kompensāciju sistēmas mērķis ir ļaut eksportēt Eiropas produktus, kas citādi vairs nebūtu rentabli uzņēmējam (skat. spriedumu, 1998. gada 19. novembris, Francija/Komisija, C-235/97, Krājums, EU:C:1998:556, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

105 Eksporta kompensācijas saskaņā ar Regulas Nr. 729/70 un Regulas Nr. 1258/1999 1. panta 2. punkta a) apakšpunktu finansēja ELVGF Garantiju nodaļa un saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 3. panta 1. punkta a) apakšpunktu, kas ir piemērojams no 2007. gada 1. janvāra, finansē ELGF.

106 Tādējādi eksporta kompensācijas, kas veido lauksaimniekiem piešķirtu priekšrocību, kā Komisija to turklāt norādīja administratīvā procesa laikā un tiesas sēdē, pēc to rakstura atšķiras no valsts nodokļiem. Faktiski, ja pirmās tiek finansētas no Savienības budžeta, tad otrās papildina valsts budžetu.

107 Grāmatojumu noskaidrošanas procedūras laikā Komisija tomēr uzskatīja, ka parādi, kas ir saistīti ar eksporta kompensācijām, kuras nepamatoti ir saņēmuši lauksaimnieki un kuras attiecīgajai dalībvalstij ir jāatgūst, ir līdzīgi nodokļu parādiem, jo būtībā atgūtās summas tiek ieskaitītas Savienības budžetā kā ieņēmumi, līdz ar to tās šo budžetu papildina, tāpat kā valsts nodokļi papildina attiecīgās dalībvalsts budžetu. Tā uzskata, ka tādējādi līdzvērtības principa lietderīgā iedarbība prasa agrākajiem parādiem piemērot tādu pašu režīmu kā nodokļu parādiem, ja runa ir par procentu iekasēšanu atgūšanas laikā.

108 Šī Komisijas analīze nav saderīga ar šī sprieduma 92. punktā minēto judikatūru, ar kuru, ja nav Savienības tiesiskā regulējuma, dalībvalstu pienākumam iekasēt procentus par nepamatoti no Savienības budžeta gūtajām priekšrocībām ir izvirzīts nosacījums, ka valsts tiesībās ir paredzēta procentu iekasēšana saistībā ar šādu nelikumīgi no valsts budžeta gūtu priekšrocību atgūšanu.

109 Protams, kā to ir darījusi Komisija, ir jānorāda, ka nepamatoti izmaksātās un atmaksātās summas veido ieņēmumus atbilstoši Regulas Nr. 1605/2002 18. panta 1. punkta f) apakšpunktam, kas tiek izmantoti, lai finansētu konkrētus izdevumus.

110 Tomēr, lai gan summas, kas ir saistītas ar nepamatoti izmaksātajām un atgūtajām eksporta kompensācijām, tādējādi ir ieskaitītas Savienības budžetā kā ieņēmumi, ir jāsecina, ka summas, kuras atbilst minētajām eksporta kompensācijām, vispār nebūtu bijis jāizmaksā lauksaimniekiem.

111 Citiem vārdiem sakot, atšķirībā no valsts nodokļu atgūšanas nepamatoto eksporta kompensāciju atmaksāšanas mērķis ir nevis konkrēti papildināt Savienības budžetu, bet gan atgūt summas, kuras vispār nebūtu bijis jāizmaksā.

112 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jāsecina, ka agrākos parādus, kas ir saistīti ar eksporta kompensācijām, Komisija nepamatoti uzskatīja par salīdzināmiem ar nodokļu parādiem.

113 Šī sprieduma 103. un 112. punktā izdarītie secinājumi nevar tikt atspēkoti ar Komisijas argumentiem par to, ka būtībā šādā priekšrocību jēdziena striktā interpretācijā, saskaņā ar kuru nesamaksāto valsts nodokļu atgūšana un agrāko parādu atgūšana nav uzskatāmas par salīdzināmām, nav ņemts vērā ne kaitējums, kas Savienības budžetam ir nodarīts tāpēc, ka nav tikuši iekasēti procenti, ne līdzvērtības principa lietderīgā iedarbība.

114 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka, protams, jau tika uzskatīts, ka to procentu atgūšana, kuri ir uzkrāti laika posmā no brīža, kurā ir konstatēts pārkāpums, līdz brīdim, kurā attiecīgās summas tiek faktiski atgūtas, ir kompensējoša rakstura, ciktāl procenti attiecas uz Savienības budžetam radušos īslaicīgu zaudējumu tā fakta dēļ, ka tā nav saņēmusi tai aprēķinātos finanšu līdzekļus (spriedums Itālija/Komisija, minēts 37. punktā, EU:T:2010:154, 44. punkts).

115 Otrkārt, skaidrs ir arī tas, ka saskaņā ar LESD 325. panta 2. punktu, par ko ir atgādināts šī sprieduma 92. punktā, dalībvalstīm, lai apkarotu krāpšanu, kas apdraud Savienības finanšu intereses, ir jāveic tādi paši pasākumi kā tie, kurus tās veic, lai apkarotu krāpšanu, kas apdraud to pašu finanšu intereses.

116 Tomēr šāda priekšrocības jēdziena plaša interpretācija, kādu piedāvā Komisija, tās ļoti plašās piemērojamības dēļ nav saderīga ar līdzvērtības principa piemērošanas nosacījumiem, jo, kā tas skaidri izriet no sprieduma *Pfeifer & Langen*, minēts 74. punktā (EU:C:2012:190, 45. punkts), tas ir piemērojams tikai tad, ja nav nozares tiesiskā regulējuma, kurā būtu paredzēta procentu iekasēšana. Turklāt no šī sprieduma 92. punktā minētās judikatūras nepārprotami izriet, ka tikai tad, ja, atgūstot šāda veida priekšrocības, kas ir nepamatoti gūtas no valsts budžeta, valsts tiesībās ir paredzēts iekasēt procentus, dalībvalstīm ir pienākums analoģiski iekasēt procentus, atgūstot priekšrocības, kuras nepamatoti ir saņemtas no Savienības budžeta.

117 Komisijas piedāvātās plašās interpretācijas gadījumā noteikti būtu jāuzskata, ka pat līdzvērtības principa piemērošanas kontekstā procenti vienmēr ir jāiekasē, ja ieņēmumi no nepamatoti izmaksātu summu atgūšanas tiek ieskaitīti Savienības budžetā Regulas Nr. 1605/2002 18. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē, ar nosacījumu, ka valsts tiesībās ir paredzēts procentus iekasēt ikvienā procedūrā, kurā tiek atgūtas jebkādas valsts nepamatotas priekšrocības vai nesamaksātie valsts nodokļi, neņemot vērā to salīdzināmību ar attiecīgajiem Savienības parādiem.

118 Šis apsvērums ir spēkā vēl jo vairāk pēc analoģijas ar pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru līdzvērtības princips nevar tikt interpretēts ne kā tāds, kas dalībvalstij liek tās labvēlīgāko noilguma režīmu attiecināt uz visām prasībām par to nodokļu vai nodevu atmaksāšanu, kuri ir iekasēti, pārkāpjot Savienības tiesības (spriedumi, 1998. gada 15. septembris, *Edis*, C-231/96, Krājums, EU:C:1998:401, 36. punkts, un 2000. gada 28. novembris, *Roquette Frères*, C-88/99, Krājums, EU:C:2000:652, 29. punkts), ne arī kā tāds, kas tai liek savu labvēlīgāko iekšējo režīmu attiecināt uz visām prasībām, kuras ir iesniegtas kādā tiesību jomā (skat. spriedumu *Littlewoods Retail* u.c., minēts 100. punktā, EU:C:2012:478, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

119 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāsecina, ka Komisija nepamatoti uzskatīja, ka agrākie parādi var tikt salīdzināti ar nodokļu parādiem. Tādējādi Komisija arī nepamatoti no tā secināja, ka atbilstoši līdzvērtības principam Nīderlandes iestādēm ir pienākums procentus par agrākajiem parādiem ietvert grāmatvedības uzskaitē.

120 Šajos apstākļos, otrkārt, pakārtotā argumentācija, ko Komisija pauda tiesas sēdē un kas būtībā attiecas uz to, ka finanšu korekcijas piemērošana saistībā ar nenorādītajiem procentiem, kuri attiecas uz agrākajiem parādiem, bija pamatota, ciktāl Nīderlandes privātajās tiesībās bija paredzēta iespēja atgūt procentus, kas ir saistīti ar nepamatoti piešķirtajām valsts lauksaimniecības subsīdijām, ir jānovērtē tā, ka saskaņā ar līdzvērtības principu šādus procentus būtu bijis iespējams iekasēt, atgūstot agrākos parādus.

121 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, veicot LESD 263. pantā paredzēto likumības pārbaudi, Vispārējā tiesa var izskatīt prasības, kas ir celtas saistībā ar kompetences neesamību, būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, Līguma vai citu ar tā piemērošanu saistītu tiesību noteikumu pārkāpumu vai pilnvaru nepareizu izmantošanu. LESD 264. pantā ir paredzēts, ka gadījumā, ja prasība ir pamatota, apstrīdētais tiesību akts tiek atzīts par spēkā neesošu. Tādējādi Vispārējā tiesa nekādā ziņā nevar ar savu pamatojumu aizstāt apstrīdētā tiesību akta autora pamatojumu (skat. spriedumu, 2013. gada 28. februāris, Portugāle/Komisija, C-246/11 P, EU:C:2013:118, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

122 Šajā gadījumā vispirms no lietas materiāliem izriet, ka 2011. gada 11. februāra vēstulē, kas tika nosūtīta kā atbilde uz divpusējās sanāksmes protokolu, Nīderlandes iestādes norādīja, pirmkārt, uz to, ka Nīderlandes publiskajās tiesībās nav ietverts nekāds pienākums pieprasīt maksāt procentus, atgūstot nepamatoti piešķirtās valsts lauksaimniecības subsīdijas, un, otrkārt, uz iespēju tomēr iekasēt šādus procentus saskaņā ar Nīderlandes privātajām tiesībām. Minētās iestādes tomēr minētajā vēstulē precizēja, ka šī iespēja praksē tikpat kā nav tikusi īstenota.

123 Pēc tam ir jānorāda, ka, lai pamatotu savu secinājumu, ka Nīderlandes Karalistei bija pienākums grāmatvedības uzskaitē ietvert procentus par agrākajiem parādiem, administratīvā procesa laikā Komisija nenorādīja nevienu argumentu par šo varbūtējo iespēju, kas izriet no Nīderlandes privātajām tiesībām.

124 Tādējādi pēc tam, kad Nīderlandes iestādes bija apstrīdējušas finanšu korekcijas pamatu, pirmkārt, formālajā paziņojumā, Komisija norādīja, ka Savienības parādiem nevar tikt piemēroti nelabvēlīgāki noteikumi nekā jebkuram valsts parādam. No tā Komisija būtībā secināja, ka, ja faktu rašanās brīdī Nīderlandes Karaliste pieprasīja procentus, atgūstot jebkādu valsts parādu, piemēram, nodokļu parādus vai nepamatoti piešķirtās valsts subsīdijas, tas pats tai esot bijis jādara, atgūstot Savienības parādus. Otrkārt, no apsvērumiem, ko Komisija nosūtīja saistībā ar saskaņošanas procedūru, no galīgās nostājas un no kopsavilkuma ziņojuma nepārprotami izriet, ka Komisija uzskatīja, ka agrākie parādi ir jāsalīdzina ar valsts nodokļu parādiem.

125 Visbeidzot, ir svarīgi piebilst, ka tiesas sēdē Komisija atzina, ka šo varbūtējo iespēju iekasēt procentus atbilstoši Nīderlandes privātajām tiesībām administratīvā procesa laikā lietas dalībnieki neapsprieda.

126 No šiem elementiem izriet, ka finanšu korekcija, ko Komisija piemēroja saistībā ar nenorādītajiem procentiem, kuri attiecas uz agrākajiem parādiem, būtībā ir pamatota ar apsvērumu, ka šie parādi bija salīdzināmi ar nodokļu parādiem, līdz ar to, tā kā procenti tika iekasēti, atgūstot nodokļu parādus, procenti bija jāietver grāmatvedības uzskaitē arī saistībā ar agrākajiem parādiem. Savukārt nevienā brīdī Komisija šo secinājumu nav balstījusi uz apsvērumu, ka, tā kā pastāvēja iespēja iekasēt procentus par valsts parādiem, kas bija radušies saistībā ar nepamatoti piešķirtajām valsts lauksaimniecības subsīdijām, Nīderlandes Karalistei grāmatvedības uzskaitē būtu bijuši jāietver strīdīgie procenti par agrākajiem parādiem.

127 Šajos apstākļos, ja šajā stadijā tiktu ņemta vērā šāda iespēja – ja tiek pieņemts, ka tā pastāv, – panākt procentu samaksu atbilstoši Nīderlandes privātajām tiesībām un ja tiktu izvērtēts jautājums, vai šāda iespēja bija pietiekams pamats, lai saskaņā ar līdzvērtības principu atzītu, ka Nīderlandes Karalistei ir pienākums grāmatvedības uzskaitē ietvert procentus saistībā ar agrākajiem parādiem, tas noteikti nozīmētu, ka tiek aizstāts apstrīdētā lēmuma pamatojums, ko Vispārējā tiesa, kā tas izriet no šī sprieduma 121. punktā minētās judikatūras, tomēr nevar darīt.

128 No tā izriet, ka pakārtotā argumentācija, ko Komisija pauda tiesas sēdē, ir jānoraida, pat nelemjot par tās pieņemamību, ciktāl tā pirmoreiz tika pausta tiesas sēdē.

129 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, otrais Nīderlandes Karalistes izvirzītais pamats ir jāpieņem kopumā. Tā kā šis pamats ir pausts, lai pamatotu prasījumu galveno daļu, pēdējā minētā ir jāpieņem.

130 Vispārējā tiesa tomēr uzskata par lietderīgu pakārtoti pārbaudīt Nīderlandes Karalistes izvirzīto trešo pamatu, norādot, ka šis pamats ir pausts, lai pamatotu prasījumu otro daļu, kas ir izvirzīta pakārtoti (skat. šī sprieduma 51. punktu).

Par trešo pamatu, kas attiecas uz rūpības principa pārkāpumu, kurš aplūkots kopā ar Regulas Nr. 729/70 8. panta 2. punktu un Regulas Nr. 595/91 5. panta 2. punktu

131 Ar trešo pamatu Nīderlandes Karaliste pārmet Komisijai, ka tā nav ievērojusi rūpības principu, kas aplūkots kopā ar Regulas Nr. 729/70 8. panta 2. punktu un ar Regulas Nr. 595/91 5. panta 2. punktu, jo līdz 2006. gada 16. oktobrim tā nebija pieņēmusi lēmumu par parādiem, uz kuriem attiecas lieta *Centramelk*, kurā šos parādus būtu paredzēts segt Kopienai. Šajā ziņā, pirmkārt, tā norāda, ka Komisijai esot bijis savlaicīgi jāņem vērā informācija, ko bija sniegušas Nīderlandes iestādes, it īpaši 2006. gada 4. oktobra vēstulē sniegtā informācija. Tā kā no šīs informācijas izrietot, ka, izņemot tikai vienu no deviņiem atsevišķajiem krāpšanas gadījumiem, uz kuriem attiecas lieta *Centramelk*, attiecīgie parādi esot bijuši neatgūstami, kas turklāt jau esot bijis skaidrs dienā, kad tika pieņemts 2003. gada 10. jūlija īpašais paziņojums, Komisijai līdz 2006. gada 16. oktobrim esot bijis jāpieņem lēmums attiecībā uz astoņiem no šiem gadījumiem. Tai vismaz esot bijis jāpamato savs atteikums pieņemt šādu lēmumu. 2006. gada 23. oktobra vēstulē neesot bijis norādīts nekāds pamatojums. Otrkārt, Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka administratīvā procesa laikā, pēc kura tika pieņemts apstrīdētais lēmums, Komisija nepārskatīja savu nostāju un tikai atsaucās uz agrākajām nostājām, kas jau bija novecojušas. Tā neesot izrādījusi rūpību, it īpaši saistībā ar saskaņošanas procedūru. Treškārt, Nīderlandes Karaliste, atbildot uz Komisijas apgalvojumu, ka šis pamats esot nepieņemams, norāda, ka tai nevarot tikt pārmests, ka tā nav iesniegusi prasību par Lēmumu 2007/327, jo tas attiecās tikai uz pamatsummu, nevis uz procentiem.

132 Komisija būtībā norāda, ka trešais pamats ir nepieņemams un katrā ziņā nepamatots.

133 Vispirms ir jānorāda, ka, runājot par parādiem, uz kuriem attiecas lieta *Centramelk*, Komisija Lēmumā 2007/327 ir piemērojusi noteikumu, kas izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta. Šajā ziņā no 2006. gada 21. februāra vēstules izriet, ka Komisijas dienesti uzskatīja, ka šo parādu atgūšana šīs vēstules nosūtīšanas dienā vēl joprojām turpinājās. Savā 2006. gada 23. oktobra vēstulē

Komisija turklāt informēja Nīderlandes iestādes, ka attiecībā uz minēto lietu vēl nav pieņemts nekāds lēmums un ka līdz 2006. gada 16. oktobrim vēl neizskatītie gadījumi tikšot izskatīti saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 32. panta noteikumiem.

134 Pēc tam – administratīvā procesa laikā, kura rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, – lietas dalībnieki apsprieda Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta piemērošanu procentiem, kas ir saistīti ar parādiem lietā *Centramelk*. Šis jautājums konkrēti tika izvirzīts saskaņošanas struktūrā.

135 Savā ziņojumā saskaņošanas struktūra norādīja, ka lieta *Centramelk* 2006. gadā tika izskatīta, piemērojot Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punktu. Šajā kontekstā, norādot, ka varētu nebūt iespējams pārskatīt Lēmumu 2007/327, kas ir kļuvis galīgs, saskaņošanas struktūra vēlējās noskaidrot, vai bija iespējams procentu aprēķinu attiecināt tikai uz atsevišķu krāpšanas gadījumu, ar kuru ir saistīta minētā lieta un attiecībā uz kuru 2006. gadā faktiski tika īstenota atgūšanas procedūra, izņemot visus citus gadījumus, uz kuriem attiecas šī lieta un kuri ir saistīti ar sabiedrībām, kas bija maksātnespējīgas, kuru darbība bija izbeigta vai kam nebija aktīvu jau ilgu laiku, pirms tika piemērots noteikums, kurš izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta. Noslēgumā saskaņošanas struktūra aicināja Komisiju izvērtēt šo pēdējo minēto jautājumu.

136 Visbeidzot, Komisija šo jautājumu izskatīja savā galīgajā nostājā, kā arī kopsavilkuma ziņojumā. Šajā ziņā tā vispirms norādīja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 6. punkta b) apakšpunktu dalībvalsts var pieņemt lēmumu neturpināt atgūšanu, ja atgūšana izrādās neiespējama debitora maksātnespējas dēļ, kas ir konstatēta un apstiprināta saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem. Tā kā Nīderlandes Karaliste Regulas Nr. 885/2006 III pielikumā ietvertajā tabulā attiecībā uz 2006. finanšu gadu nevienu no deviņiem parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*, nebija iekļāvusi kā neatgūstamu, šiem parādiem, kā uzskata Komisija, bija jāpiemēro noteikums, kas izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta. Pēc tam Komisija noraidīja argumentu, kas bija pamatots ar to, ka astoņi no deviņiem minētajā lietā paredzētajiem parādiem bija neatgūstami pat pirms lēmuma par grāmatojumu noskaidrošanu attiecībā uz 2006. finanšu gadu pieņemšanas un bija jāizslēdz no procentu aprēķina. Šajā ziņā tā norādīja, ka minētajā noteikumā bija paredzēts finanšu atbildības sadalījums starp Savienību un attiecīgo dalībvalsti par parādiem, kuru atgūšana nav notikusi četru vai astoņu gadu laikā pēc pirmās administratīvās vai tiesas konstatācijas. Komisija uzskata, ka, ņemot vērā Nīderlandes iestāžu sniegto informāciju, parāda neatgūstamība pirms šīs laika robežas bija konstatēta tikai divos no deviņiem attiecīgajiem atsevišķajiem krāpšanas gadījumiem. Turklāt tā piebilda, ka 2003. gadā veiktās izmeklēšanas kontekstā tās dienesti bija secinājuši, ka šajā lietā paredzēto parādu atgūšana vēl joprojām turpinājās. Visbeidzot, ņemot vērā šos apsvērumus un ciktāl procenti bija pamatparādu papildinājums, noteikumu, kurš izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta, tā piemēroja procentiem, kas bija saistīti ar visiem parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*.

137 Šis pamats ir jāizvērtē, ņemot vērā galvenokārt šos precizējumus.

138 Pirmkārt, Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka Komisija nav rīkojusies rūpīgi, jo līdz 2006. gada 16. oktobrim tā nepamatoti nebija pieņēmusi lēmumu par parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*, vai vismaz nebija norādījusi pamatojumu savam atteikumam pieņemt šādu lēmumu līdz minētajam datumam.

139 Konkrētāk, Nīderlandes Karaliste prasības pieteikumā norāda, ka Komisija nepamatoti "līdz 2006. gada 16. oktobrim [nebija pieņēmusi] lēmumu, kas attiektos uz nesamaksātajiem parādiem, par kuriem jau bija izdots [2003. gada 10. jūlija īpašais paziņojums], kura mērķis bija likt starpību segt [..] Kopienai". Tāpat arī replikā tā pārmet Komisijai, ka līdz 2006. gada 16. oktobrim tā nebija pieņēmusi lēmumu "saistībā ar [lietu] *Centramelk*, pamatojoties uz kuru neatgūstamie parādi [astoņos] no attiecīgajiem [deviņiem atsevišķajiem krāpšanas gadījumiem bija jāsedz Kopienai", un ka šī iestāde "būtu varējusi un tai bija vēl līdz [..] 2006. gada 16. oktobrim [..] saistībā ar [minētajiem astoņiem atsevišķajiem krāpšanas

gadījumiem] jānolemj, ka finanšu sekas [ir] jāsedz Kopienai saskaņā ar Regulas Nr. 729/70 8. panta 2. punktu saistībā ar Regulas Nr. 595/91 5. panta 2. punktu". Turklāt tā piebilst, ka 2006. gada 23. oktobra vēstulē nebija norādīts nekāds pamatojums.

140 Tādējādi no Nīderlandes Karalistes iesniegtajiem dokumentiem izriet, kā tā to turklāt apstiprināja tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, kas ir fiksēts tiesas sēdes protokolā, ka, lai gan argumenti, kuri tika izvirzīti, lai pamatotu trešo pamatu, ir formāli iesniegti kā tādi, ar ko ir lūgts daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu, tie tomēr attiecas uz Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta piemērošanu parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*.

141 Ir skaidrs, kā tas ir norādīts šī sprieduma 133. punktā, ka ar Lēmumu 2007/327 Komisija noteica, ka parādiem, uz kuriem attiecas lieta *Centramelk*, ir piemērojams noteikums, kas izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta.

142 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru lēmums, ko tā adresāts nav apstrīdējis LESD 263. pantā paredzētajos termiņos, attiecībā uz viņu kļūst galīgs (skat. spriedumu, 1999. gada 14. septembris, Komisija/*AssiDomän Kraft Products* u.c., C-310/97 P, Krājums, EU:C:1999:407, 57. punkts un tajā minētā judikatūra). Šī judikatūra ir pamatota ar apsvērumu, ka prasības celšanai paredzēto termiņu mērķis ir garantēt tiesisko noteiktību, novēršot bezgalīgu Savienības tiesību aktu, kas rada tiesiskas sekas, apstrīdēšanu, kā arī ar prasībām par pareizu tiesvedību un procesuālo ekonomiju (spriedums Komisija/*AssiDomän Kraft Products* u.c., minēts iepriekš, EU:C:1999:407, 61. punkts).

143 Šajā gadījumā ir skaidrs, ka Nīderlandes Karaliste, kā tas izriet no Lēmuma 2007/327 3. panta, bija šī lēmuma adresāte un ka tā necēla prasību par šī lēmuma atcelšanu.

144 No tā izriet, ka, ņemot vērā šī sprieduma 142. punktā minēto judikatūru, Lēmums 2007/327 attiecībā uz Nīderlandes Karalisti bija kļuvis galīgs.

145 Tādējādi Nīderlandes Karaliste, kas iespējamā prasībā atcelt Lēmumu 2007/327 būtu varējusi apšaubīt Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta piemērošanu parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*, sev liedza jebkādu iespēju to apstrīdēt vēlāk, tiklīdz bija beidzies termiņš prasības celšanai par šo lēmumu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2012. gada 5. jūlijs, Grieķija/Komisija, T-86/08, Krājums, EU:T:2012:345, 50. punkts).

146 Ja Nīderlandes Karalistei šīs prasības ietvaros tiktu ļauts izvirzīt argumentus par lēmuma neesamību attiecībā uz parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*, līdz 2006. gada 16. oktobrim un tādējādi par minēto parādu ietveršanu Lēmumā 2007/327, lai gan nekas tai neliedza to apstrīdēt, iesniedzot prasību par tiesību akta atcelšanu, tai būtu ļauts neievērot termiņu prasības par Lēmumu 2007/327 iesniegšanai (pēc analoģijas skat. spriedumu Grieķija/Komisija, minēts 145. punktā, EU:T:2012:345, 53. punkts).

147 Tādējādi argumenti par to, ka lēmums par parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*, Komisijai esot bijis jāpieņem līdz 2006. gada 16. oktobrim, ir jāatzīst par nepieņemamiem.

148 Šo secinājumu neatspēko Nīderlandes Karalistes arguments, ka tai nevarot tikt pārmests, ka tā neiesniedza prasību par Lēmumu 2007/327, jo tas attiecās tikai uz parādu, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*, pamatsummu, nevis uz procentiem.

149 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesiskā regulējuma par procesuālajiem termiņiem strikta piemērošana atbilst prasībai nodrošināt tiesisko noteiktību un vajadzībai novērst jebkādu diskrimināciju vai jebkādu patvaļīgu rīcību tiesu darbā (spriedums Grieķija/Komisija, minēts 145. punktā, EU:T:2012:345, 54. punkts; šajā ziņā skat. arī rīkojumu, 2010. gada 16. novembris, *Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert*/Komisija, C-73/10 P, Krājums, EU:C:2010:684, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

150 Ja tiktu piekrists Nīderlandes Karalistes argumentācijai un atļauts tai šobrīd apstrīdēt Lēmumā 2007/327 ietverto apsvērumu likumību tikai tāpēc vien, ka procentiem, kas ir saistīti ar parādiem, kuri ir aplūkoti Lēmumā 2007/327, ar apstrīdēto lēmumu turpmāk tika piemērots Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkts, šai dalībvalstij būtu ļauts apiet prasības celšanai paredzēto termiņu un tādējādi tas būtu pretrunā šī termiņa mērķim, par ko ir atgādināts šī sprieduma 149. punktā.

151 Ņemot vērā iepriekš paustos apsvērumus, kā nepieņemami ir jānoraida Nīderlandes Karalistes argumenti, kuru mērķis ir pierādīt, ka Komisija nav izrādījusi rūpību, ciktāl tā nepamatoti līdz 2006. gada 16. oktobrim nebija pieņēmusi lēmumu attiecībā uz parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*.

152 Otrkārt, Nīderlandes Karaliste pārmet Komisijai rūpības neievērošanu arī administratīvā procesa laikā, kura rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums. Tā uzskata, ka, kaut arī gan tās iestādes, gan saskaņošanas struktūra kritizēja Komisijas nostāju, tā "nepārskatīja savu nostāju, bet tikai atsaucās uz agrākajām nostājām, kas pa to laiku jaunas informācijas rezultātā bija novecojušas," un nav "nopietni uztvērusi saskaņošanas procedūru".

153 Šajā ziņā ir jānorāda, kā tas izriet no šī sprieduma 136. punktā kopsavilkuma veidā izklāstītās galīgās nostājas un Komisijas kopsavilkuma ziņojuma, ka tā būtībā atkārtoti apstiprināja savu nostāju, saskaņā ar kuru parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*, Lēmumā 2007/327 bija jāpiemēro noteikums, kurš izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta, un šajā kontekstā noraidīja argumentu, ka kopš 2006. gada bija konstatēts, ka astoņos no deviņiem atsevišķajiem krāpšanas gadījumiem, uz kuriem attiecās minētā lieta, parādi bija neatgūstami. Turklāt šajos apstākļos, ciktāl procenti, kas bija saistīti ar parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*, bija minēto parādu papildinājums, Komisija uzskatīja, ka bija jāpiemēro minētais noteikums un Nīderlandes Karalistei bija jānosaka finanšu korekcija 50 % apmērā no procentiem, kas bija saistīti ar minētajiem parādiem.

154 No tā izriet, ka Komisija pienācīgi pārbaudīja, vai atsevišķi parādi, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*, varēja tikt izslēgti no procentu aprēķina. Konkrēti tā pārbaudīja un skaidri noraidīja apgalvojumu, ka kopš 2006. gada bija konstatēts, ka astoņos no deviņiem atsevišķajiem krāpšanas gadījumiem, uz kuriem attiecās minētā lieta, parādi bija neatgūstami, kā arī priekšlikumu no finanšu korekcijas izslēgt procentus, kas bija saistīti ar šiem astoņiem atsevišķajiem krāpšanas gadījumiem.

155 No tā izriet, ka Komisijai bija zināmi Nīderlandes Karalistes izvirzītie argumenti un jautājumi, ko bija uzdevusi saskaņošanas struktūra, un tā tos rūpīgi izskatīja, lai arī tā tos neatzina par pārliecinošiem. Šajos apstākļos nevar būt pārkāpts rūpības princips (šajā ziņā skat. spriedumu, 2000. gada 18. maijs, Beļģija/Komisija, C-242/97, Krājums, EU:C:2000:255, 92. un 93. punkts).

156 Šo secinājumu neatspēko Nīderlandes Karalistes izvirzītais arguments, ka Komisija nav pārskatījusi savu nostāju, bet tikai ir atsaukusies uz agrākajām nostājām, kas pa to laiku jaunas informācijas rezultātā bija novecojušas.

157 Pirmām kārtām, tas, ka Komisija atkārtoti apstiprināja savu agrāko nostāju, ko Nīderlandes Karaliste apstrīdēja un saskaņā ar kuru 2003. gadā veiktās izmeklēšanas kontekstā tās dienesti secināja, ka lietā *Centramelk* paredzēto parādu atgūšana vēl joprojām turpinājās, nav Komisijas rūpības trūkums, pārbaudot tās izvirzītos argumentus. Tieši pretēji, šis fakts ir tikai lietas dalībnieku nevienprātības izpausme attiecībā uz to elementu pietiekamību, kas tika ņemti vērā minēto parādu noskaidrošanai. Tādējādi to pašu iemeslu dēļ, kas jau ir norādīti šī sprieduma 155. punktā, šis fakts nevar norādīt uz Komisijas rūpības trūkumu.

158 Turklāt, ņemot vērā šī sprieduma 142.–146. punktā paustos apsvērumus, ir svarīgi piebilst, ka Komisijas konstatētais, ka lietā *Centramelk* paredzēto parādu atgūšana vēl joprojām turpinājās, izraisīja to, ka minētajiem parādiem tika piemērots noteikums, kas izriet no Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkta, un ka tie tika ietverti Lēmumā 2007/327 (skat. šī sprieduma 133. punktu), un ka šis

lēmums, kā arī izdarītie konstatējumi un Komisijas paustie apsvērumi šajā ziņā attiecībā uz Nīderlandes Karalisti bija kļuvuši galīgi, jo nebija iesniegta prasība atcelt tiesību aktu, ko pēdējā minētā būtu cēlusi par minēto lēmumu. Tādējādi ir jāuzskata, ka Komisija saprātīgi un ievērojot rūpību varēja pamatoties uz šiem elementiem procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums.

159 Otrām kārtām, ir jānorāda, ka to, ka procentiem, kas ir saistīti ar parādiem, uz kuriem attiecas lieta *Centramelk*, tika piemērots Regulas Nr. 1290/2005 32. panta 5. punkts, Komisija pamatoja ar apsvērumu, ka minētajiem procentiem kā šo parādu papildinājumam bija jāpiemēro tāds pats režīms kā šiem parādiem. Jānorāda, ka Nīderlandes Karaliste nekādā ziņā neapstrīd šo apsvērumu.

160 Šajos apstākļos kā nepamatoti ir jānoraida Nīderlandes Karalistes argumenti, ka Komisija neesot ievērojusi rūpību, jo neesot ņēmusi vērā argumentus, kurus procedūras laikā pauda šī dalībvalsts jautājumā par procentiem, kas bija saistīti ar parādiem, uz kuriem attiecās lieta *Centramelk*.

161 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, trešais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

162 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus un it īpaši secinājumu, kas ir izdarīts šī sprieduma 129. punktā, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, ciktāl Komisija Nīderlandes Karalistei ir piemērojusi finanšu korekciju EUR 4 703 231,78 apmērā saistībā ar nenorādītajiem procentiem, kuri attiecās uz agrākajiem parādiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

163 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Nīderlandes Karalistes prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) Komisijas 2013. gada 12. decembra Īstenošanas lēmumu 2013/763/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA), atcelt, ciktāl Nīderlandes Karalistei tajā ir piemērota finanšu korekcija EUR 4 703 231,78 apmērā saistībā ar nenorādītajiem procentiem, kuri attiecās uz parādiem, kas bija saistīti ar papildmaksājumiem, kuri tika samaksāti novēloti līdz 1993. gada 1. aprīlim, un ar eksporta kompensācijām, kas nepamatoti tika izmaksātas līdz 1995. gada 1. aprīlim;

2) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina Nīderlandes Karalistes tiesāšanās izdevumus.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 24. novembrī.

[Paraksti]